

G. Ligozzi: Marija se prikaže Francišku

* * * * *
* * * * *
* * * * *

Z VRTOV SV. FRANČIŠKA

Vsebina 4. št.: Pred križanim 97. — Razlaga k sliki 97. — Sveta tridnevica 98. — Velikonočna sveča 99. — Vstajenje 100. — Živimo s Cerkvijo 101. — Sveti Frančišek Asiški 103. — Tebi, ki omahuješ 105. — Pričevanje vesti 106. — Srce naše vere — sv. maša 108. — Frančiškanska znanost 111. — Dobrodelnost prvih kristjanov 112. — Tvoja milost 113. — Praktični migljaji o redovni obleki 113. — Kako se gibljejo tretjeređne skupščine 114. — Albanska mladenka 115. — Frančiškova mladina 119. — Iz moje celice 121. — Iz kitajskih misijonov 123. — Služabnica božja M. Marija od Trpljenja, ustanoviteljica frančiškank misijonark Marijinih 124. — Pax et bonum 125. — Zakaj naj se vpišem v podporni odsek — saj dajem lahko denar v hranilnico 126. — In naj molijo za mrtve... 127. — Armada sv. Križa 128.

Celoletna naročnina 12 lir.

Posamezna številka 150 lir. Za Nez. Hrvatsko 40 kun. Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja frančiškanska provincija sv. Križa. Zastopnik dr. p. Stanko Marija Aljančič OFM, prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek OFM. — Uredništvo in upravnništvo „Cvetja“, Ljubljana, Frančiškanski samostan. — Številka ček. računa 11.495.

Natisnila Ljudska tiskarna, Ljubljana (Jože Kramarič).

Rimsko serafinski koledar za l. 1942-XX

April

1 S	VO.	Od dneva	17 P	Čm.	S. Anicet p. m., S.
2 Č	VO.PO.	Veliki četrtek	18 S		Andrej H. sp.
3 P	VO.	Veliki petek	19 N		2. povel. n., Konrad Ausk. sp.
4 S	VO.PO.	Velika sobota	20 P	Čm.	Od dneva
5 N	VO.PO.	Velika noč-Vstajenje Gospodovo	21 T	PO.	S. Konrad sp., S. Anzelm uč.
6 P	PO.	Velikonočni ponedeljek	22 S	PO.	Varstvo s. Jožefa, Frančišek, S. Soter in Kaj. pp. mm.
7 T		Velikonočni torek	23 Č	PO.Čm.	Egidij As. sp., S. Jurij m.
8 S		Med osmino, Julijan sp.	24 P	PO.	S. Fidel Sigmarinški m.
9 Č		Med osmino, Tomaž Tolent. m.	25 S		S. Marko evangelist
10 P		Med osmino, Marko sp.	26 N		3. povel. n., S. Klet in Marce-
11 S		Med osmino, S. Leon Vel.	27 P		lin pp. mm.
12 N		1. povel. (bela) n., Anđel sp.	28 T	PO.	S. Peter Kanizij uč.
13 P	Čm.	S. Hermenegild kralj, muč.	29 S		Lukezij, S. Pavel, S. Vital
14 T		S. Justin m., S. Tiburcij in tov. m.	30 Č	PO.	S. Peter mučenec
15 S		Od dneva			S. Katarina Sien. d., S. Jožef -
16 Č		Spomin s. Franč., S. Benedikt - Jož. sp., S. Bernardka - M.			Benedikt

Razlaga kratic: VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

zadruga z neomejenim jamstvom

v lastni palači v Ljubljani, Miklošičeva cesta 6

(nasproti hotela Union)

sprejema hranilne vloge v vsaki višini
in jih najugodneje obrestuje

Daje posojila na vknjižbo in proti poroštvu

Posojilnica je bila ustanovljena l. 1895

Ksaver Meško:

Pred križanim

*Pred Križanim stojim. Postoj še ti!
Poglej, kako razpet in ves krvav visi,
kako ljubeče v naju se ozira,
v objem sem k nama roke razprostira.
Za naju s križa teče Rešnja kri.*

*Kaj bova dala za ljubezen to?
O, malo le zahteva On za njo:
„Poklekni, grešnik, predme ves potrt,
preglej trpljenje moje, bridko smrt.
Ne greši več! Moj bodi z dušo vso!“*

Razlaga k sliki

Osebe na sliki so tako postavljene, da nam nazorno izražajo službo božjo velikega petka: Mati božja Marija moli z razprostrtimi rokami. To so prošnje za razne namene.

Sp. Janez kaže božjega Kralja na križu. — To je pasijon po sv. Janezu, ki se poje na veliki petek.

Magdalena pade na kolena in poljublja Gospodove noge. — To pomeni odkrivanje in češčenje sv. križa.

Jagnje pomeni sv. mašo s prej posvečeno hostijo. Za Jagnjetom že vzhaja sonce vstajenja.

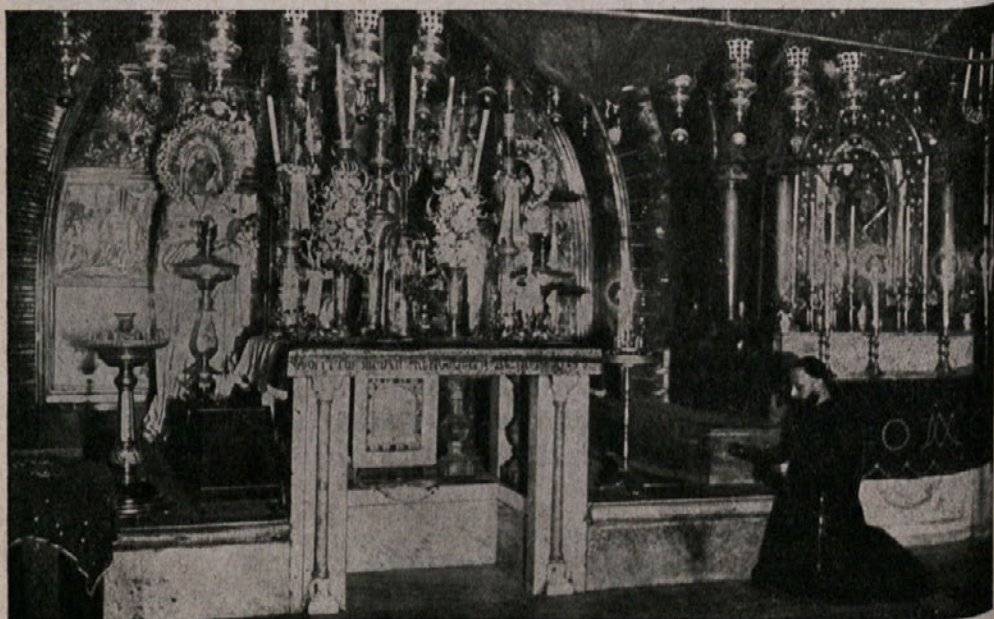
Kot štiri reke iz paradiža teko potoki voda, milosti iz sv. križa. V teh rekah plavamo mi človeške ribe, ki nas Kristus lovi na trnek svojega križa.

Sveta tridnevnic

Tri zadnje dni velikega tedna radi imenujejo »sveto tridnevnic«. S trojnega stališča jo lahko gledamo ter premišljujemo.

1. Ti dnevi so predvsem zaključek in vrhunec priprave za Veliko noč. Cerkev je umetnica v naraščanju. Od prve predpostne nedelje smo preživljali stalni »crescendo« — stalno naraščanje. Predpost je prva stopnja, nato postni čas, ki se v njem čuti in pozna neprestani »naprej«. Nato pride čas trpljenja, to je teden od tihe do cvetne nedelje. Potem cvetna nedelja kot velika vrata v veliki teden. In zdaj stopimo v najsvetejše: v sveto tridnevnic.

2. Ti trije dnevi pa spadajo že tudi k Veliki noči: Smrt in vstajenje Kristusovo sta neločljivo združena. To sta dve velikonočni skrivnosti. Zato gremo brez vsake ostre ločitve iz velikega v velikonočni teden. Slovesnost velike sobote je že obhajanje vstajenja in slovesnost sv. krsta.

Kalvarija — kraj, kjer je stal sveti križ Gospodov

3. Zadnji trije dnevi velikega tedna se lahko vzamejo kot enota, resnično kot tridnevnic ali en veliki dan! Zaloigra odrešilnega dela Kristusovega v treh dejanjih! Dnevne molitve se nanašajo bolj na »bridko trpljenje« Zveličarjevo. Cerkveni obredi pa poudarjajo »blaženo trpljenje« ter blagoslov prinašajočo in zmagoslavno stran odrešilnega dela Kristusovega. Dnevne molitve so nastale v poznejšem času, medtem ko segajo cerkveni obredi v najstarejšo dobo. Tri misli dnevnih molitev so: strah pred smrtjo, smrt na križu in počitek v grobu. Tri vodilne misli cerkvenih obredov pa so: Evharistija, zmaga križa in vstajenje. Trpljenje in slava križa stopata pred našo dušo.

Se eno besedo, kako moramo obhajati to sveto tridnevnic. V srednjem veku so bili ti trije dnevi zapovedani prazniki, delo je počivalo, trgovine in uradi so bili zaprti in ljudstvo se je udeleževalo pretresljivih verskih obredov. Samo ob sebi umevno bi bilo, da bi kristjani preživeli te največje spominske dneve vsega leta v pravi pripravi in v dušnem miru. Ponekod je vsaj veliki petek tudi državni praznik. V Ameriki so si katoličani priborili, da na veliki

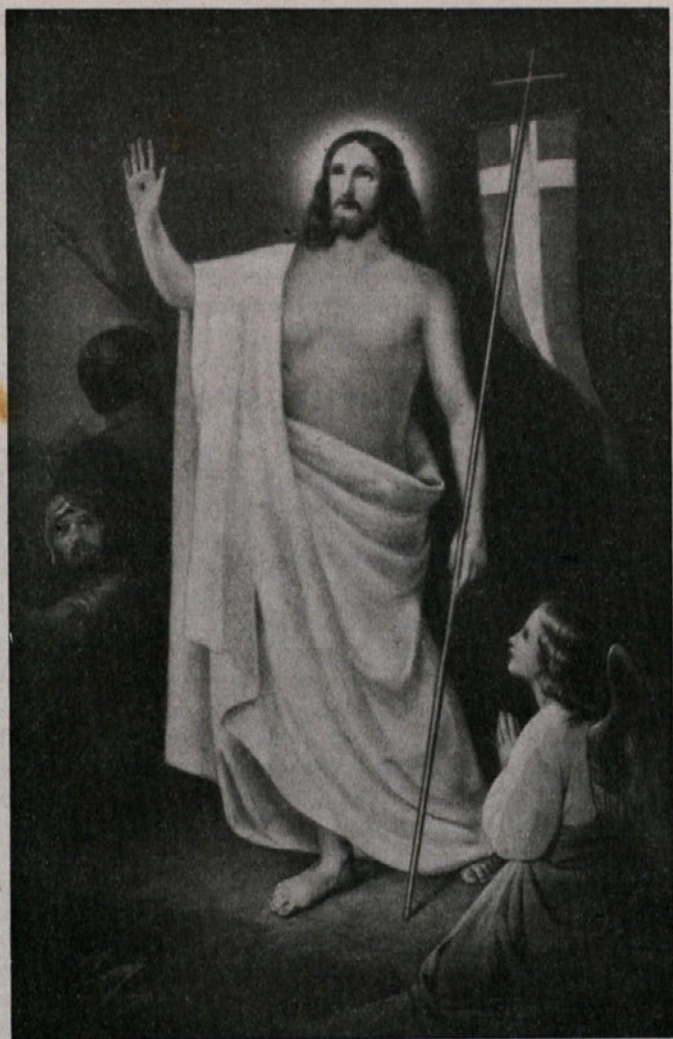
petek vse počiva tri ure — od dvanajstih do treh popoldne v spomin smrtnih težav Jezusovih na križu. Cerkev to dobro izrabi in so takrat tri ure vse hiše božje polne. Mnogokje so celo jutranje obrede pasijona in odkrivanje križa prenesli na poldanske ure, kar je po najnovejših določilih dovoljeno. Ljudje čudovito vztrajajo vse tri ure. Zakaj bi ne, ako je moral Kristus tri ure živ viseti na križu!

Tretjerednikom polagamo na srce, da naj te dni prežive v sv. miru in v pravem razpoloženju. Če morete, prihajajte zjutraj in popoldne k dnevnicam. Opravite vsa težja opravila že do srede, samo najnujnejše prihranite za zadnje dni. V družinah naj bo pravo razpoloženje svetih skrivnosti. Zelo žalostno je, da so ponekod te svete dni pri vseh obredih cerkve prazne. Tudi tu bo treba obnove po tretjem redu.

Velikonočna sveča

Na veliki petek je v cerkvah pusto, tiho in prazno. Če bi ne bilo božjega groba, bi v cerkvi skoraj ne bilo mogoče zdržati. Molčeča žalost lega v dušo, ko vidi oko oropane oltarje brez službe božje. Počasi potekajo ure žalostnega dneva. Gospod leži v grobu. Hiša božja je temna. V soboto zjutraj se zberejo ljudje v zatemnjeni hiši božji. Duhovniki gredo iz cerkve, kjer blizu svetišča blagoslovijo ogenj, ki je bil vkresan iz kamna. V prvih časih krščanstva se je vršil obred blagoslova ognja pred vsako nočno službo božjo. Cerkev rabi samo blagoslovljeno luč za službo božjo. V hiši božji so vse luči ugasnjene. Stari zakon je minil, luč sveta, Kristus, prihaja! In kakor pride ogenj deviško iz kamna, tako je prišel Kristus iz naročja Device in ravno tako pride na veliko noč iz zaprtega groba v poveljčano življenje. In ni cerkev resnično največja umetnica v svojih svetih znamenjih? To je začetek slovesnosti vstajenja. Ogenj je blagoslovljen. Nato duhovnik blagoslovi pet zrnec za velikonočno svečo, ki pomenijo pet poveljanih ran Jezusovih. Na blagoslovljenem ognju prižge duhovnik svečo in z njo krenejo vsi v temno cerkev. Prikaže se diakon v beli dalmatiki kot znanilec, klicar velike noči. Počasi in dostojanstveno se pomika sprevod po cerkvi, diakon pa nese v roki svečnik s tremi svečami. Te sveče prižiga v treh razdaljah: prvo pri glavnih vratih, drugo na sredi cerkve in tretjo pred vhodom v prezbiterij. Ko prižiga posamezne sveče, poje z vedno višjim glasom: *Lumen Christi — Luč Kristusova*. Petje je vedno višje, cerkev je vedno bolj svetla — umetniški razvoj znamenja luči! Sprevod je prišel do velikega oltarja. Diakon slovesno naznani vstajenje Gospodovo z znamenito velikonočno pesmijo »*Exultet*«, ki je obenem molitev pri blagoslovu velikonočne sveče. »*Exultet*« spada med pesniško in glasbeno najpomembnejše speve liturgije. V vzvišenem pesniškem jeziku je opevana čast in skrivnost te svete noči in obenem veličina odrešilnega dela Kristusovega. O neizmerna naklonjenost tvoje ljubezni: da bi služabnika odrešil, si Sina daroval... O srečna krivda, ki je zaslužila imeti tako velikega, tako vzvišenega Odrešenika! Velikonočna sveča je znak vstalega Zveličarja, ki zapušča ves žareč svoj grob. Zato gori velikonočna sveča pri službi božji do praznika Kristusovega vnebohoda. Ko diakon svečo prižge, zagore vse luči v cerkvi. To je slovesna napoved vstajenja.

O. P.:

Vstajenje

*Razcvele so rože se sredi pomladi
in pisana polja so zahrepenela
v radosti neumorni in mladi,
kot bi oznaniti hotela:
On, ki je umrl, je vstal!*

*Vzdrhtele so reke med ozkimi bregi
in tihe doline so se razživele
in ptice v veseli zadregi
topleje kot kdaj so zapele:
On, ki je umrl, je vstal!*

*Jaz dvignil sem glavo v razklenjeni hvali,
ko videl sem dobre ljudi, ki veseli
zavržene so obiskali,
da so jim topló razodeli:
On, ki je umrl, je vstal!*

Živimo s Cerkvijo!

Takrat, prijatelj, ko sva še v vsej resničnosti uživala blažena leta nedolžnih otrok, sva s svojo ljubljeno mamico večkrat prepevala: »Eno rožco ljubim, v mojem srcu spi, koder grem me spremlja, meni se smeji; dom je pri otrocih in v nebesih je, srca zadovoljnost rožci je ime.«

O zadovoljnosti sem bral tole zgodbo: V davnini že je živel na Kitajskem človek, ki mu je bil poklic, da je tolkel na cesti kamenje. Delal je, a z veliko nevoljo, ker je vedno mislil, da so vsi drugi srečnejši, le njemu da se najslabše godi. Ko je nekoč prišel mimo njega po cesti cesarski spreved in je videl cesarja sedeti na visokem slonu pod zlatim baldahinom, je poln zagrenjene nezadovoljnosti v srcu zastokal: oh, ko bi bil jaz cesar!

In že je bil cesar. Na zlatem prestolu vrh slona je sedel, milijoni ljudstva so ga po božje častili in ni ga bilo nikogar, ki bi si upal mu nasprotovati. Le sonce je žgalo z neba, sijalo in peklo, da je še cesarju presedalo. Ves nejevoljen na sonce, ki je močnejše od njega, zavpije: sonce hočem postati!

Zgodilo se je. Kot sonce je plaval pod nebesnim obokom in se zadovoljno smejal, ko je videl, kako pod pekočo vročino njegovih žarkov vse gine. Ni je več sile nad njim — si je mislil. Pa se je dvignil iz morja oblak, siv in težak in sonce ga z žarki ni moglo prodreti. Ves iz sebe in poln tegobe zakliče: biti hočem oblak!

Bil je. Divje besneče je sipal deževje, da so tonile rastline, živali, da so izginjali kraji, ljudje. Srečen je bil ob zavesti, da ga ni, ki bi se mu mogel ustavljati. — Kaj pa je to! — Ob morju štrli v višave granitna skala. Ne morskimi tokovi, ne dež, ne nalivi ji niso kos. Oblak se razhudi, da mu ta skala kljubuje in jasno — skala hoče postati.

Kot skala stoji neomajno in zadovoljen kljubuje silam narave, ki morajo mimo nemočne. — Pride pa človek s skladivom v roki; vsede se k skali — kluc — kluc — tolče počasi po njej. — Kaj si ne zmisliš, človeče — si misli skala — zob časa mi ni mogel nič, pa da bi me ti — sirota! — A kamen pada za kamnom, vedno več jih odbija kamnolomilec. — Vsa besna zatuli skala: saj me bo tole človeče popolnoma razbilo. Jaz hočem postati ta mož!

In bil je v trenutku, kar prej: človek, kamenje na cesti razbijajoč; a zdaj zadovoljen, vesel. Spoznal je bil namreč, da kraja, poklica in službe brez križev na zemlji ni.

Ce kdo, prijatelj, potem moramo in smemo biti zadovoljni mi, ki z Marijo lahko rečemo: »Velike reči mi je storil On, ki je mogočen in je njegovo ime sveto.« Zakaj maziljenci Gospodovi smo. Kakor je namreč Samuelu naročil Gospod, naj mu mazilj Sava la kralja, tako je nas duhovnik-krstitelj mazilil za božje svetišče.

Veličasten je obred posvečevanja cerkve. Iz kamna je cerkev, kakor so druge hiše — a za Boga je določena. Bog pa je svetost. Zato škof novo cerkev močno poskropijo, skoraj umijejo z blagoslovljeno vodo in jo nazadnje še mazilijo, da jo tako popolnoma odtegnejo posvetni rabi in jo odločijo za službo božjo. — Tudi mi smo bili po božji dobroti izbrani za božja svetišča, saj prebiva v nas Bog — in zato smo bili tudi mi, kakor cerkev, pri krstu maziljeni.

Bili smo maziljeni na prsih. Prsi so znamenje moči ali slabosti. Kdor ima močne prsi, je junak, korenjak; borci morajo imeti močne prsi. — Če nas je torej Cerkev pri krstu mazilila na prsih, nam je hotela s tem reči: bodite borci! — Da, borci. Saj je boj človeško življenje. Boj proti satanu, boj proti popačenemu svetu, boj proti samemu sebi. Ni lahek ta boj, to dobro vemo. A s krstnim maziljenjem prsi je bila vlita v dušo milost moči, da se boriti

moremo, če le hočemo. Apostol sveti Pavel nas spominja, naj milosti, vlite nam v dušo, ne puščamo vneimar.

Bili smo pri krstu maziljeni tudi na hrbtu, na plečih. Hrbet je za nošnjo. — Si gledal, prijatelj, ljudi tam kje v hribih? Jaz sem. Vse, staro in mlado, moško in žensko, vse nosi na hrbtu bremena in koše. Da, hrbet je za nošnjo. — Ko nam je Cerkev pri krstu mazilila hrbet, je rekla: Spolnuj postave, spolnuj zapovedi, vse: prvo in tretjo, šesto in osmo, deseto in drugo, četrto in peto in sedmo in tudi deveto. »Spolnuj vero nebeških zapovedi in živi odslej tako, da boš mogel biti tempelj božji!« To so bile poslovilne besede pri krstu.

In še na glavi nas je duhovnik pri krstu mazilil. Glava je najvišji del telesa, je najbolj izpostavljena in je središče življenja. V njej so oči, ušesa, jezik in sedež mišljenja. Z maziljenjem glave — temena je vse, kar je na njej in v njej, odtegnjeno posvetnosti in določeno za slavo božjo. Z maziljenjem glave nam je Cerkev hotela reči: Čuvaj poglede! — Velik dar božji so oči. Kolikšni siromaki so slepci! Poznam moža, v najlepših letih je — zidar je po poklicu — pa je pred leti oslepel in zdaj hira telesno in duševno — delal bi rad, pa ne more. Slep je. Čuvajmo svoje oči! Naj nas ne vodijo v blato pregreh, ampak na lepa pota božje slave.

Ušesa! Kako je hudo, če je kdo gluha. Ne sliši besede, ne sliši popevke, ne sliši ničesar. Navadno postane čudak. — Tudi ušesa naj bodo Bogu posvečena! Ne nastavlajmo jih, da bi poslušali hudo.

V cerkvenem zvoniku oznanjajo božjo slavo zvonovi — mi pa imamo jezik — dar govora. — Kako smo srečni, da moremo govoriti. Če nam je težko, če nas moré težave, pa si poiščemo zvesto dušo, se z njo porazgovorimo in lažje nam je. Kdor pa govori ne more, mora nositi vse to zaprto v duši. O, kako je to hudo! — Zato čuvajmo jezik za Boga in zveličanje duš! O jeziku kaj lepo piše apostol sveti Jakob: »Če kdo ne greši z besedo, ta je popoln mož, zmožen brzdati tudi vse telo. — Jezik je ogenj, svet krivice, neugnano zlo je, poln smrtnega strupa. Z njim hvalimo Gospoda in Očeta in z njim kolnemo ljudi, ki so ustvarjeni po božji podobi. Iz istih ust prihaja hvala in kletev. Bratje moji, to ne sme tako biti!« (Jak 3.) Ne pozabimo tega!

Z maziljenjem glave, kot središče in sedež mišljenja, so posvečene Bogu tudi naše misli in naše odločitve. Misli so korenine greha. Kakor drevo raste iz korenin, tako se greh spočne v mislih. Če pa korenine drevesu spodsekaš, drevo usahne. Tako tudi greh izgubi korenine, če slabe misli zatreš. Kaj ni govoril Gospod: »Ljubi Gospoda svojega Boga z vsem... mišljenjem?«

Odločitve naše naj bodo vedno za Kristusa, zakaj njegovi maziljenci smo. Z maziljenjem pri svetem krstu smo iztrgani iz posvetnosti in je naš namen ta, da ostanemo čiste posode Jezusovega imena, da ostanemo neoskrunjena, živa božja svetišča.

Sveti Frančišek Asiški

(Nadaljevanje.)

Prav tako se razume, da tako vztrajen in močan življenjski tok, ki se je razlival v njem, ni mogel izvirati iz prenapatega, zamaknjene razpoloženja; sicer bi bil naglo usahnil, da, sploh nikdar se ne bi bil potočil. Takšen tok pri-
vse sploh samo iz globoko čutečih misli, iz odločujočih in odločilnih hotenj najgloblje volje, da, še globlje, iz najnotranje žive skale duha, ki domuje zadaj za vsem mišljenjem in voljo, iz dušnih nujnosti, ki ne odviše več od trenutnih občutkov in zmožnosti in ki so doma daleč nad ugodjem in muhavostjo trenutka. Zato si vseobsegajočega ljubezenskega življenja Frančiškovega ne smemo predstavljati kot eno samcato peto pesem, od sonca opojeno, kot zamaknjeno zanesenjaštvo ali nasmešek, ampak vse prej kot trpko trpljenje. Njegova ljubezen je razprostrla nad bitja, ki so ga obdajala, neizrečeno veliko luči in veselja, a prihajala je iz globin njegove duše, kjer sta bila tema in resnoba; prihajala je iz strogih in trepetajočih premišljevanj o Bogu in svetu in grehu in sodbi in času in večnosti. Z vsako stvarjo je znal tako srčno sočutiti, ker je čutil težečo odgovornost, ker je tako strašno resno pojmoval vse bitje in bivanje, vse življenje in vso živ; ker je bil njegov svetozor, če sploh smemo rabiti tako z refleksijo nasičeno besedo pri takó neposredno živečem človeku, ker je bil njegov svetozor poln grozot večnih obremenitev in nujnosti. Frančišek je znal biti neizrečeno ljubezniv in mehak in blag v ravnanju z drugimi bitji, toda le, ker je bil najprvo v sebi omečil vso trdoto, jo zdrobil in strl, ker je z neizprosno strogostjo bedel nad kretnjami svojih rok in gibi svojega jezika in bliskanjem svojih oči. Frančišek je bil železen diktator, nasilnik, tiran do zadnjih vzgibov svoje lastne narave — narave, ki si pač ni drznila izreči niti najrahlejšega ugovora proti tako strogemu gospodarju! In tako se je mogel spraviti nad vsa druga bitja, ne da bi jih pahal in teptal. Frančišek se je znal

Zaroka sv. Frančiška z uboštvom

in strogih in trepetajočih premišljevanj o Bogu in svetu in grehu in sodbi in času in večnosti. Z vsako stvarjo je znal tako srčno sočutiti, ker je čutil težečo odgovornost, ker je tako strašno resno pojmoval vse bitje in bivanje, vse življenje in vso živ; ker je bil njegov svetozor, če sploh smemo rabiti tako z refleksijo nasičeno besedo pri takó neposredno živečem človeku, ker je bil njegov svetozor poln grozot večnih obremenitev in nujnosti. Frančišek je znal biti neizrečeno ljubezniv in mehak in blag v ravnanju z drugimi bitji, toda le, ker je bil najprvo v sebi omečil vso trdoto, jo zdrobil in strl, ker je z neizprosno strogostjo bedel nad kretnjami svojih rok in gibi svojega jezika in bliskanjem svojih oči. Frančišek je bil železen diktator, nasilnik, tiran do zadnjih vzgibov svoje lastne narave — narave, ki si pač ni drznila izreči niti najrahlejšega ugovora proti tako strogemu gospodarju! In tako se je mogel spraviti nad vsa druga bitja, ne da bi jih pahal in teptal. Frančišek se je znal

bratovsko približati vsem stvarim in dušam, se splaziti vanje, v njih najtemnejše in najbolj žalostne koticke, toda samo zato, ker je bil najprej sebe samega pomanjšal in ponižal, da, ker se je bil zavrgel. Znal se je smejati nedolžno in veselo, toda šele potem, ko sam do sebe ni imel nobene zahteve več in ko je bil zadovoljen s seboj in ko si ni nič več pozelel vseh onih reči, zaradi katerih se ljudje prepirajo med seboj in drug drugemu izvablajo plač. Frančišek je imel odprte oči za vse neštete lepote zemljé, toda šele odkar je bil usmeril korake izven nje in jo zapustil pod seboj, odkar je bil spoznal višje reči, kakor je zemlja in kakor jih zemlja nudi. Tako je šele postal ves preprost in nedolžen. Najprej se je moral navaditi zaničevati, kar je zemskega, preden je mogel pravilno presojati lepote stvarstva. Frančišek je človeška srca našel in ujel, bil je obdarjen z neznanskimi zakladi ljubezni do človeka kot redko kateri človek, toda le, ker se je bil preselil v samoto, da bi iskal Boga: tedaj so šli vsi za njim.

Tako je prihajalo njegovo življenje, krepko in bogato življenje, iz globokih in temnih rovov. Zato pa tudi gane, kar privreva iz tega življenja, gane svežina, neposrednost in doraslost, ki je temu življenju lastna. Nič ni bilo narajenega na njem, nič hotenega, nič preračunanega, nič izumetničenega. Ljudje se motijo nad njim, če mu pripisujejo kakršen koli zamotan, zaveden račun, kakor da je odšel v svet morda zato, da bi ga preobličil ali da bi ustanovil kak red, kakor da bi bil kdaj poskušal ta red, ki je pred njegovimi začudenimi očmi zrasel iz njegovega življenja, v pametnosti in finosti prilagoditi menjajočim se nujnostim praktičnega življenja. Ne, bil je človek, ki ni hotel nič drugega kot živeti, izživeti svojo polnost in silo življenja! Kajpak je tudi imel kaj živeti. Živeti je njemu pomenilo izžarevati in preplavljati, deliti in darovati, osvobajati in oplajati in osvajati, toda ne na povelje kakega programa, kakega premišljenega in pripravljenega sklepa, kake modre previdnosti in dobro preračunanega ozira na vse okoliščnosti. V njem sta bila bitje in volja eno in isto, tako kakor je v rastlini rast in cvet in volja nositi sadove eno z njenim bistvom.

Zato je bila ta živost neoblikovana in oblikovana hkrati. Bila je neoblikovana, kolikor ji zunanje okoliščnosti ali premisleki niso dali podobe in pokazali poti. Bila je oblikovana, ker se je sama iz sebe nekako zaokrožila in harmonizirala in zaključila, kakor pač roža sama iz sebe najde svojo lastno obliko. Frančiškovo ravnanje je mnogokrat nasprotovalo ne samo meščanskemu izročilu, družabni razumnosti, temveč tudi črkam cerkvenega prava. Kakšen je bil do svojega očeta, kako je ravnal z denarjem, kako je Klaro posvetil božji službi, kako je jagnjeta rešil pred mesarjem, kakšne si je spočetka mislil svoje učence in njih življenje in delovanje, kako je mrzil knjige in pravila in naredbe, kako se ni menil za varnostne ukrepe: vse to je bilo nemogoče s stališča previdne priprave smotra in sredstva, s stališča skrbne in modre organizacijske tehnike, s stališča človeških, družbenih in cerkvenopravnih nujnosti. Frančiškova življenjska rast ni bila prav nič od zunaj oblikovana in obrezana, njegovi življenjski vrelci so bili kakor nezajeti vodnjaki; kakor neugnani valovi so drli skoz vse razpoke in spahe, malobrižni za to, kam tekó.

Toda zato ta življenjska polnost ni bila brezoblična, še daleč ne. Nosila je v sebi svojevrstno harmonijo in zakonitost in zato ji tudi ni bilo mogoče od zunaj ugovarjati in jo prijemati v imenu postave in oblike; treba ji je bilo pustiti svoje, dokler in kolikor je pač imela svojo lastno obliko, nosila v sebi obliko svoje živosti in svoje pristnosti. Tudi cerkev ni Frančišku nikoli očitala njegovih samolastnosti, njegovih brezličnosti, nihče mu jih ni mogel resno in pošteno zameriti. Zakaj njegova neobličnost in nezmernost nista imeli na sebi nič prevratnega, nič revolucionarnega; Frančišek ni napadal nič obstoječega, prav tako ne kot Jezus; saj sploh ni hotel ničesar »napraviti« in zumetničiti;

njegov način življenja je bil samo izraz notranje nujnosti in lastnega obilja; živel je le tako, kakršen je pač bil, in to bivanje je bilo sijoča samoumevnost, očitna jasnost in nepojmljiva prozornost. Ni se za njim skrivala zavratnost, napadalnost, sovražnost, ker sploh ni poznal zalazne volje, dobro premišljene namere. Lahko rečemo, da je Frančišek s svojo notranjo harmonijo in obliko, s svojo notranjo bistveno nujnostjo v vsem izpolnil, sicer ne črke, ampak duha postavne, v kolikor vsaka postava meri na duha in življenje in jima mora služiti.

To čudovito življenje je dokazalo, da pravo življenje pač lahko trdnó na zemlji stoji, tudi če nasprotuje obstoječim oblikam, da vsaj zase in za svojo lastno pravico ostane zmagovito, da se pred njim spoštljivo upogne celo svetost cerkvenih postav, če je le pristno in močno. Življenje se skali večinoma šele, ko ga zbrodi posebno, reflektirano hotenje; šele takrat, ko volja stremi za tem, da bi se človek uveljavil, da bi reformiral ali protestiral ali kogar koli napadal, ta volja ni skoraj nikoli prosta sebičnosti in samoljubja, nasilnosti in trdosrčnosti; taka volja oslabi in oskruni življenje, ki se zanje baje bojuje. Kjer pa sme pristno, kipeče življenje ostati prav to, kar je, življenje, ki ni drugega kot zatrevanje, klesanje, blagoslavljanje in darovanje, tam se življenje veseli neverjetne prostosti, niti cerkveni zid mu ni ograja, temveč neomejen prostor, ki v njem lahko prostó plava in polje, ne da bi bilo v nevarnosti, da se bo kam zadelo. Narave, ki je v njih vernost tako čista in živahnost tako pristna in neomadeževana, kakor je bila Frančiškova, se gibljejo v dimenziji, ki leži onstran zakonov in zapovedi, žaliti smejo celo črko, ne da bi se ta črka srdila nanje in se hotela maščevati nad njimi.

(Dalje sledi.)

F. Z.:

Tebi, ki omahuješ

Včasih se mi zdi čudna tista prisposodba, ki pravi, da je vsak človek enkrat na razpotju. Enkrat? Ali nismo vedno na razpotju? Saj si moramo vsak korak na poti proti cilju priboriti.

Življenje je trdo, ne prizanaša s preiskušnjami in trpljenjem. Kolikokrat omahuješ, ko premišljuješ, kako daleč si še od svojih idealov in kako počasi se jim bližaš. Večkrat ti peša vera v nje, ker ne vidiš sadov svojega truda. Zdi se ti, da se podira, kar si gradil. Okoli tebe je temno, nikogar nimaš, ki bi te podpiral in prav razumel. Nisi ti edini, ki to občutiš. »Taki so vsi ti otroci sodobne kulture. Zunaj bron, znotraj pa groblja. Mišice močne, živci slabi. Po rekordih segajo, a niso za življenje. Novodoben človek razpada, razdeljen je, trhel sam v sebi. Najboljši med nami so taki, ki kdaj pa kdaj trpe zaradi tega.« (Haluschka.) Ako čutiš to razdvojenost, spadaš celo med najboljše, pravi Haluschka. Ako tisoče jih je, ki tega ne čutijo. Gorje takim! Umirajo, pa pravijo, da žive.

Ti pa ne boš ostal pri tem spoznanju. To spoznanje je opomin božjega Srca, ki te vabi k sebi, ki želi, da postaneš njegov učenec. Ko si utrujen, ko čutiš svojo slabost in se ti zdi, da več ne moreš naprej na poti samopremagovanja in odpovedi, ko te muči skušnjava, da bi vrgel s sebe jarem božjih zapovedi, ne obupuj, k božjemu Srcu se zateci. Prav nate čaka, nič ti ne bo očitalo nezvestobe in malodušnosti. Z ljubeznijo te bo sprejelo. V njem boš našel mir in novih moči, zakaj »Srce Jezusovo je gonilna sila onega vira, ki teče v večno življenje« (P. Plus).

Srce Jezusovo ti odpira bogato zakladnico svojih milosti. Misli si reveža, kateremu bogatin odpre svojo blagajno in reče: »Kolikor odneseš, bo tvoje.« Kaj bi ta storil? Najbrže bi hitro ubogal.

Zakladnica Srca Jezusovega je vedno odprta. Srce Jezusovo nam ne le ponuja, prosi nas, da, sili in roti, naj vendar segamo v zakladnico njegovih milosti. Ali boš ostal ob njegovem vabilu ravnodušen? Ne boš segel globoko v zakladnico? Se ne boš odpovedal bednemu in beraškemu življenju otrok tega sveta in zaživel bogato življenje božjega otroka?

Troje misli, besede in dejanja naj bodo po božjem Srcu, pa boš občutil mir v tem vihnem in tako čudno zapletenem življenju.

Premaguj, zatajaj in bori se z božjim Srcem, pa ne boš malodušen, ako ne boš opazil sadov svojega dela; božje Srce je usmiljeno in večkrat zakrije uspehe, da se ne bi prevzel in vdal duhovni lenobi.

V božjem Srcu počivaj in se veseli, pa boš vedno zadovoljen in teža življenja, ki otroci tega sveta bežijo pred njo, ti bo sladko breme.

Po božjem Srcu, z božjim Srcem in v božjem Srcu skozi življenje!

P. SALEZIJ:

Pričevanje vesti

(Nadaljevanje.)

Pričevanje zgodovine.

Kaj nam pravi zgodovina vesoljnega človeštva? Ali niso vsi narodi in rodovi npravnega zakona čutili v svoji vesti in po njem in iz njegove obveznosti sklepali na odgovornost pred Bogom? Tudi če so imeli bolj medle pojme o npravno dobrem in npravno slabem, so vendar npravnost kot tako priznavali. Slutili so tudi, da bo Bog dobro poplačal, slabo pa kaznoval, če ne na tem, pa tem gotoveje na drugem svetu. Na vest se je opirala vera v posmrtno življenje pri raznih poganskih narodih. Nič za to, če so bile predstave o le-tem prevečkrat kar najbolj človeške. Da bi ljudje potolažili božjo jezo zaradi prekršitve npravnega reda, oz. greha, so imeli pravne daritve.

Kakor iz vesti, tako je človeštvo tudi iz narave sklepalo na Stvarnika vseh stvari. Po pravici trdi sv. Atanazij, da so stvari črke, ki sestavljajo božje ime. Zato je ljudem božja ideja kakor vrojena. Razumljivo je zaradi tega soglasje vseh ljudi glede vere v Boga; vera v božanstvo ali božanstva (bogove) je določila človeštva. — Že od davna so ljudi več ali manj mučila vprašanja: Odkod prvi človek, odkod prva žival, odkod prva rastlina, odkod snov ali materija, odkod gibanje, odkod življenje, odkod zavest v človeku, odkod to, da imamo um in prosto voljo, odkod človeški napredek? Če ne predpostavljamo Boga, ne moremo dati na vsa ta vprašanja zadovoljivega odgovora. Istotako predpostavljajo tudi red v naravi s svojimi zakoni, kakor tudi smrtnost, da mora biti najvišji Zakonodajavec in Reditelj. Zato je lahko zapisal psalmist: »Nebes oznanjajo slavo božjo in nebes dela njegovih rok« (Ps 18, 2). Spoznavanje najvišjega Bitja, ki je vse ustvaril, kar biva, je rodilo vero in verske obrede. Plutarh ni mogel drugega kot že pred dva tisoč leti priznati: »Ako prepotuješ dežele, najdeš morda mesta brez obzidja, brez vednosti in umetnosti, brez kraljev, brez palač, brez bogastva; mesta, v katerih zlato ni znano ali ni v rabi, mesta brez javnih trgov in gledališč; toda mesta brez svetišča, brez bogov, brez molitve, prisege in preročišč; mesta, ki ne bi skušalo z daritvami in obredi doseči blaginje in odvrniti hudega, ni še nihče videl in ne bo videl.« Cicero tudi priznava: »Nobeno ljudstvo ni tako divje in noben človek ni tako grozen, da bi njegove duše ne prešinjala misel na božanstvo.«

V novejši dobi radi postavljajo od nasprotne strani ugovor, češ, da je strah pred naravnimi silami povzročil vero v Boga, oz. v bogove; zlasti strah

Vesele
velikonočne
! praznike!

pred gromom in bliskom. Toda, zakaj pa potem živali nimajo vere v Boga? Saj tudi one vidijo te prikazni in jih največkrat še bolj občutijo kakor človek — če je namreč le-ta res samo višje razvita žival? V odgovor poudarjamo: Če bi v duši ne bilo že vere v Boga, bi je tudi ta strah ne povzročil, kakor bi bilo tudi zaman govoriti človeku o dolžnosti in odgovornosti, če bi ne imel za to podlage v vesti. In če bi bil strah povzročil vero v Boga, bi si bilo človeštvo mislilo Boga le kot strašno bitje, bi se ga balo, a ga ne bi spoštovalo in ljubilo kot Očeta.

Če ponovimo, kar smo spoznali, bomo rekli: Naša vest in zgodovina nam priča o Bogu. Edino pametno je, ga priznati, poslušati njegov glas, ki se javlja v vesti ter mu slediti. Tako si bomo ohranili dušni mir, ki ga ves svet ne more dati. V trdni veri v Boga ima pravica in poštenje svojo oporo in zatočišče. Na nič bi se potem več ne mogli sklicevati, če bi nam kdo storil še tako vnebovpijoče krivice, če bi nam vzel premoženje, poštenje ali celo naše življenje, zakaj vse to nas ne bi obteževalo, če nam je beseda Bog le prazna beseda. Gotovo so se narodi že od nekdaj zavedali strašnih posledic, zato so se z vsem srcem oprijemali vere v Boga. In četudi so v svoji slabosti zabredli na kriva pota ter zaradi tega izgubili pravi pojem enega samega Boga, so vendar ohranili v sebi zavest, da so za svoja zla dejanja odgovorni najvišjemu Gospodu. Tisti, ki dandanašnji izpodkopujejo vero v Boga, obenem pa obsojajo krivice, ki se gode po svetu, niso dosledni. Mi pa, oprti v vero Boga, moremo in tudi moramo obsoditi vnebovpijoče krivice, ker če jih ne bi obsodili, bi zanikavali glas vesti v sebi in vse izročilo zlasti krščanskih narodov.

Sedaj v postnem času imamo priliko, da gremo vase ter se vprašamo, kako je z našo vero v Boga, pa tudi kako je z našim življenjem. Zakaj vera v Boga nam bo le tedaj v rešitev, če bomo živeli tako, kakor nam naša pravilno vzgojena vest narekuje. Če bi nam vest očitala, da nismo bili vedno pokorni božjemu glasu, ne odlašajmo več, temveč čim prej popravimo, kar je nasprotovalo navnemu redu in zapovedim. Pokleknilo k spovednici, vendar ne takrat, ko bo

množica ljudi čakala, temveč takrat, ko jih bo manj in boš mogel mirno in nemoteno odkriti svoje dušno stanje ter ti bo spovednikova odveza res v odpuščenje in pomirjenje, ne pa še v večji nemir in negotovost, kar se često zgodi v drenju in naglici.

Sicer pa pri vsej svoji slabosti ne pozabimo Madachovih besed v Tragediji človeka, ki jih izgovori Gospod: »Dejal sem, človek: bori se — zaupaj!«

P. ODILO:

Srce naše vere — sv. maša

Slava Bogu na višavah.

Odmev svetonočne himne miru je ta slavospev. Vsakdo ga pozna. Iz angelskih ust je prišel. Zakaj sv. Cerkev pri sv. maši ponavlja božično pesem, je popolnoma jasno: Vsaka maša je božič. Pri vsaki sv. maši se na oltarju skrivnostno rodi božji Sin, Knez miru. Zato se v vsa srca naseli in jih prevzame sveto veselje, kadar koli duhovnik zapoje glorio. Posebno poznamo glorio še zato, ker je to prva stvar, ki jo duhovnik pri peti sv. maši zapoje. Kot bi bili na betlehemskih poljanah, se nam zdi, ko slišimo peti »Gloria in excelsis Deo«. Vsaka glorio je lepa, najlepša pa je novomašna glorio. Vsa cerkev jo skoraj brez diha posluša.

Glavni poudarek pa je in ostane na misli: Bog, pravi, živi Bog se zopet rodi med nas. Te misli ne smemo pustiti iz glave. Za prvimi besedami »Gloria« se skriva veličastna pesem slave in hvale božje: Hvalimo te. Slavimo te. Molimo te. Poveljujemo te. Zahvaljujemo se ti zaradi tvoje velike slave. Gospod Bog, nebeški Kralj, Bog Oče vsemogočni. Gospod edinorojeni Sin, Jezus Kristus. Gospod Bog, Jagnje božje, Sin Očetov. Ki odjemlješ grehe sveta, usmili se nas!... S tem slavospevom priznavamo, da je Bog vir vseh dobrot, da vse premore in vse vodi! Njemu dajemo čast, kot angeli pri rojstvu Jezusovem v Betlehemu, kjer se je pričela daritev Gospodova, ki se je potem tako strašno končala na križu.

Zelo pomenljiva je prošnja: Gospod Bog, Jagnje božje..., ki odjemlješ grehe sveta! Jagnje nas spominja judovske vere, preden je prišel Gospod. Judje so imeli navado oz. predpis, da so vzeli najboljše jagnje, ki so ga dobili ter so ga prinesli duhovniku, ki naj njegovo življenje daruje Bogu. Ko je bilo jagnjetu vzeto življenje, je ljudstvo prosilo, naj bodo odvzeti njihovi grehi. Jagnje je bilo kaznovano mesto ljudstva.

Jagnje so zaklali in ga po duhovniku darovali Bogu. To so imenovali daritev. Naš Gospod se imenuje »Jagnje božje«, ker je daroval svoje življenje za grehe ljudstva. Kaznovan je bil mesto nas. Njegova smrt na križu je bila daritev, ki jo imenujemo daritev sv. križa.

Sv. Filip Neri je umrl s slavospevom Gloria in excelsis Deo na ustih. Bil je ravno praznik presv. Rešnjega Telesa 26. maja 1595. Bolan in slab kakor je bil, je hotel vendar še maševati na tak pomenljiv praznik. Ko je prišel do Glorije, se je zamaknil in v zamaknjenosti začel peti. S čudovito pobožnostjo je pel s čistim glasom ves slavospev do konca, kot da bi ne bil več človek. Še isti dan je svetnik umrl.

Dominus vobiscum.

Na koncu glorio se duhovnik pokriža, nato poljubi oltar ter se obrne proti ljudstvu, razprostre roke in pravi Dominus vobiscum — Gospod z vami. To je pozdrav. Kako lep pozdrav! »Gospod z vami!« Kaj si hočemo želeli

boljšega, kot da je Gospod z nami? Duhovnik, namestnik božji nam želi najboljšo. Če je Gospod z nami, potem smo gotovo srečni. In On je z nami tako dolgo, dokler ga ne odslovimo s smrtnim grehom. Če smo v stanu smrtnega greha, potem Bog ni z nami in ne more biti z nami, ga je treba hitro poiskati in poklicati nazaj. Pokličemo ga nazaj z dobro spovedjo, poiščemo ga pri sv. obhajilu.

Et cum spiritu tuo, odgovori strežnik na duhovnikov pozdrav. In s tvojim duhom! Tudi s teboj, o duhovnik božji, naj bo Gospod Bog! Tako mora želeli duhovniku vse ljudstvo. Za duhovnika je treba moliti. Take duhovnike, kakršne si od Boga izprosimo in izmolimo. Zabavljali smo čez duhovnike dosti, preklinjali smo jih tudi že preveč! Ali pa smo kdaj že zanje molili? Med nami je bila organizirana že večkrat javna gonja proti duhovnikom. Ali je čudno, če pride kazni in mora narod zdihovati brez duhovnikov? Največja nesreča za narod, je rekel nekdo, je, ako ljudstvo nima duhovnikov. Molimo za svoje duhovnike! Opravljajmo pobožnost duhovniških sobot! Vsak »Dominus vobiscum« in vsak »Et cum spiritu tuo« pri sv. maši naj nas spominja in opominja na prijetno dolžnost, za duhovnike moliti. Pa še to misel lahko izluščimo ob tej priliki: Zločinec naroda je in za njegov pogin dela, kdor jemlje čast in dobro ime katoliškemu duhovniku. Morebitne napake duhovnikov mora dober katoličan prekrivati, kot vsak pameten otrok zakriva napake svojega očeta.

Ko se duhovnik obrne proti ljudstvu in ga pozdravi, razprostre svoje roke. Potem gre k mašni knjigi in moli še vedno s povzdignjenimi rokami. Moli namreč dnevno molitev, ki jo je sv. Cerkev določila za ta dan. Molitev se nanaša na praznik in se torej vedno menja. Molitev se imenuje kolekta. Gospoda Zveličarja, ali nebeško mater Marijo, ali pa kakega svetnika prosimo za posebno milost tistega dne, kakor je pač praznik ali god Gospodov, Marijin ali svetnikov. Duhovnik moli v imenu vse katoliške Cerkve in v imenu vseh vernikov. Pred nami stoji kot prijatelj krščanskega ljudstva in za vse moli. Pri tej molitvi bi morali biti eno srce in ena duša. Naj bodo z mašnikom združeni, ki kot njihov namestnik zbira želje vseh ter jih predlaga Vsemogočnemu. To pomeni kolekta. Včasih se isti dan obhaja več godov in zato je tudi teh molitev več. Prazniška — prva ima vedno svoj zaključek, druge pa se strnejo vse v eno.

Pomenljivo in zanimivo je, da duhovnik moli vse te molitve z razprostrtimi rokami. Tu se spominjamo svetopisemske zgodbe: Izvoljeno ljudstvo je bilo napadeno od sovražnika. Mozes, mož božji, ko je videl, da se sovražnik bliža, je poslal naproti sovražniku svojo vojsko. Sam pa je šel na goro in je

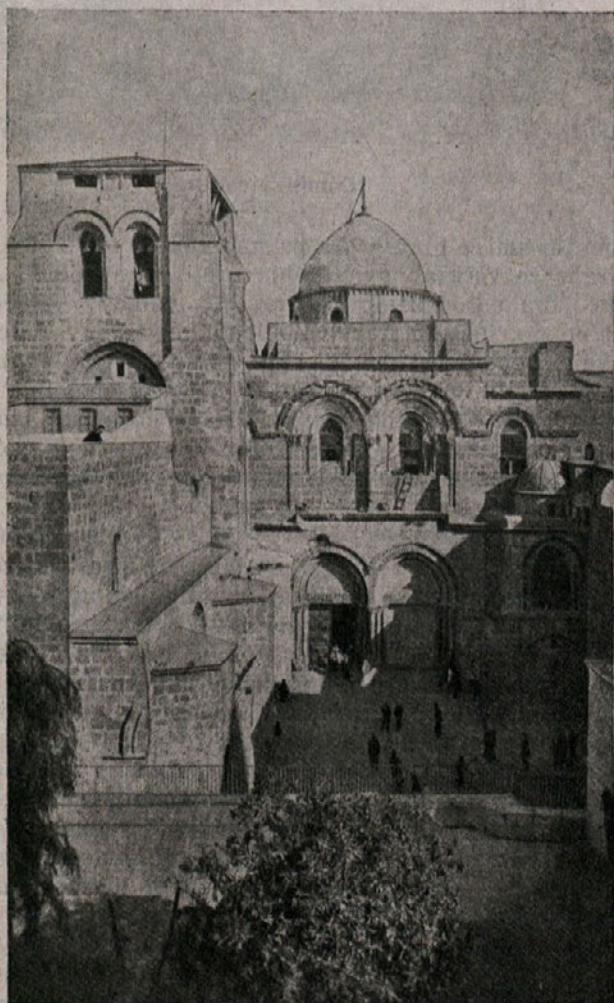

Dominus vobiscum

bitko opazoval. Razprostrl in dvignil je svoje roke in je prosil Boga za zmago. Dokler je Mozes držal roke kvišku v molitvi, toliko časa je božje ljudstvo zmagovalo. Pa ko se je voditelj Mozes utrudil in je roke povесil, so začeli Izraelci zgubljati. Poklical je dva moža, ki sta mu roke podpirala in dvigala in Mozes je molil in molil, da so bili slednjič neverni sovražniki premagani ter so zbežali.

Duhovnik je kot Mozes. Za nas molí, da bi dobili zmago proti najkrutejšemu sovražniku satanu. Združimo svoje molitve med sv. mašo z duhovnikovimi!

Molitev z razprtimi rokami pa nas spominja tudi na križ. Kristus je imel na križu razprte roke. Tako je molil najvišji duhovnik — Kristus, tako naj moli pri ponovljeni sveti daritvi duhovnik — drugi Kristus pri oltarju. Da bi molili verniki z razprostrtimi rokami, ni več navada, pa glejmo, da bomo vsaj duhovnikovo zadržanje razumeli in pazimo, da se bomo vedno pri molitvi in še posebej med sveto mašo dostojno vedli.

Cerkev Božjega groba

Po sijajni zmagi krščanstva je cesar Konstantin dal takoj povelje, naj se nad Kalvarijo in nad Božjim grobom sezi data cerkvi. Pozneje sta bili te dve cerkvi večkrat razdejani in zopet znova pozidani. Zdaj so pod eno samo streho Kalvarija, Božji grob in še cela vrsta kapel. Leta 1808 je cerkev pogorela, pa so jo zopet pozidali. Cerkev Božjega groba ima to posebnost, da spravi vsakega kristjana na kolena: tu pade neglede na ljudi in druge vere vsak na tla in poljubi kamen Božjega groba ter moli.

Franciškanska znanost

V resnici vidimo, da Manjši bratje še za časa življenja sv. Frančiška obiskujejo tri najslavnejša ognjišča znanosti, svetovne študije v Bologni, Parizu in Oxfordu. Na teh duhovnih veletrdnjavah, kjer se je na tisoče učencev skupaj zbiralo in so vseučiliške korporacije tvorile lastna mesta v mestih, kjer so najslavnejši učeniki nastopali kot oznanjevalci božje besede, kjer so bili tako pridigarji kakor poslušavci posebno izobraženi, je bilo uspešno delovanje možno le na podlagi temeljite bogoslovne izobrazbe. Treba je bilo torej skrbeti za sposobne pridigarje in temu primerno skrbeti za vzgojo lastnih gojencev na tak način, da si je red mogel tudi v znanstvenem pogledu pridobiti ugled in spoštovanje v vseučiliških krogih. Vstop marsikaterih učencev in magistrov v red je to potrebo še bolj stopnjeval in v kratkem času praktično izrazil na ta način, da so posamezni učeniki, ki so obenem s poslušavci oblekli ubogo obleko sv. Frančiška, svoja predavanja od tedaj nadaljevali v samostanu, ter tako napravili kolegije Manjših bratov za najbolj obiskane vseučiliške šole.

In kakor so bile Bologna, Oxford in predvsem Pariz nekaj vzor za splošni razvoj srednjeveških vseučilišč, tako so nastali tudi najstarejši študiji Manjših bratov, kakor se da dokazati, na teh treh visokih šolah in se je od tukaj razvila cela mreža ostalih šolskih zavodov v frančiškanskem redu. Mi vemo, da so se že sredi 13. stoletja svetni duhovniki pariške visoke šole strastno bojevali proti dominikanskim in frančiškanskim učenikom, česar povod je bila edino ljubosumnost. Pri tej priliki ugotavlja Tomaž Akvinski, da svetni duhovniki do tedaj še niso izpeljali že imenovanega statuta IV. lateranskega cerkvenega zbora, ki se tiče ustanove najpotrebnejših študijev, medtem ko so ti ubožni redovi veliko več napravili, kakor se je Cerkev sploh upala zahtevati. Redovom sovražni profesorji sami tožijo leta 1254, da ubožni redovi poučujejo bogoslovje v vseh mestih in večjih krajih, tako da učeniki iz svetnega duhovništva skoraj ne najdejo nobenega poslušavca več. S tem se ujema izjava Rogerja Bakona, ki leta 1271 piše: »Nikdar ni bilo videti tolikega napredka znanosti, niti tolike gorečnosti za študij na tolikih fakultetah in v tolikih krajih, kakor v zadnjih 40 letih. Povsod so zdaj učeniki, posebno za bogoslovje so zdaj le-ti na razpolago v vsakem mestu, v vsakem naselju in v vsakem bolj pomembnem kraju. Šele zadnjih 40 let se to godi, in sicer največ zaradi delavnosti obeh študijskih redov.«

Tako odlično so ubožni redovi tekom nekaj desetletij rešili cerkveno študijsko vprašanje, ne samo zase, ampak tudi za svetno duhovščino. Kajti že iz pravkar navedenih izjav sv. Tomaža, pariških profesorjev in Rogerja Bakona je razvidno, da je svetna duhovščina večinoma prav tako študirala pri ubožnih redovih, in da so le-ti bili tako rekoč glavni nositelji vesoljnega cerkvenega izobraženstva glede poučevanja, glede dela učenjakov in pisateljev. Odvisnost svetnega duhovništva od njih je bila tako velika, da je Roger Bakon ugotovil: »Svetni duhovniki v zadnjih štiridesetih letih niso spisali nobenega bogoslovnega dela in so prepričani, da ničesar ne vedo, če niso deset ali še več let študirali pri članih teh dveh redov. Ne upajo se tudi razlagati sentenc, niti promovirati v bogoslovju, niti predavati, disputeriti ali pridigati, če ne iz kolegijskih zvezkov ubožnih redov. Vse to je vsakemu jasno, tako na vseučilišču v Parizu kakor povsod.«

Zdaj šele povsem razumemo, da je tudi frančiškanska delavnost v šoli in v pouku imela vpliv na frančiškanski apostolat. Isto sveto pismo je bilo razlagano na šolskem odru, kakor na prižnici, tam bolj globoko, tukaj bolj na ljudski način. Kar je bila pridiga za preprosto ljudstvo, to je bilo šolsko pre-

davanje za izobražene bogoslovce. Predavanje je bila pridiga za klerike. Še več, v šoli so bili kleriki izobraženi in oboroženi za izvrševanje pridigarske službe; šola je bila matična celica pridigarskega apostolata. Pa še s tem je premalo povedano; šola je bila samo prvi del pridige, kakor je bila pridiga posledica in končni cilj vsega bogoslovnega šolskega delovanja. Obe skupaj ste tvorili dva med seboj se izpopolnjujoča dela cerkvene učeniške zgradbe.

Gotovo Frančišek ni zapopadel vse te dalekosežnosti znanosti za apostolat svojih bratov in še manj je mogel dati pobudo ali tudi le slutiti mogočni razvoj, katerega je znanost imela v njegovem redu. Vendar pa je ta ležal tako rekoč kakor v kali skrit v ideji apostolata, katerega je bratom naložil kot dolžnost. Bil je samo naravno nadaljevanje razvoja, katerega je red imel že za časa njegovega življenja. Ona je prav za prav le posledica onega opomina umirajočega mojstra: »Vse učenike bogoslovja in tiste, ki nam oznanjajo presveto besedo božjo (sv. pismo), moramo častiti in spoštovati kot take, ki nam delijo duha in življenje.«

DR. IVO ČESNIK:

Dobrodelnost prvih kristjanov

(Nadaljevanje.)

Pogrebna društva.

Krščanska občina je skrbela za dostojni pogreb svojih revnih članov. Spoštovanje do mrličev je bilo kristjanom globoko ukoreninjeno. Zato so imeli diakoni posebno nalogo skrbeti, da se je vsak kristjan dostojno pokopal. Najodločnejši so se od prvega začetka sem upirali poganski navadi sežiganja mrličev. Telo, ki je iz zemlje vzeto, naj se zopet zemlji vrne. Vseje naj se v božjo njivo, da vzklije ob vstajenju za večno življenje.

Rimske postave so bile nasprotne svobodnemu združevanju. Le malo društvenega življenja je bilo dovoljenega. A celo Rimljani so dopustili pogrebna društva. Ker ni bilo kristjanom mogoče nastopiti javno kot posebna verska organizacija, kot Cerkev, so svojo medsebojno zvezo nasproti državi ohranili ravno v obliki pogrebnih društev.

S pogrebi je bil vedno združen tudi nekaj zunanji sijaj. Sv. Avguštin zelo lepo označuje njegov pomen, ko pravi: »Sijaj pri pogrebi, prevodi, stroški in trud pri pokopu so mogočni spomeniki v tolažbo za žive.«

Skrb prvih kristjanov za revne umrle brate nam dokazuje mnogo prič. Tertulian poroča, da so se pokopavali na stroške Podporne skladnice, seveda če ni noben zasebnik tega iz svojega preskrbel. Aristid piše v tem oziru: »Kadar koli gre kak revež s sveta in ga kdo od njih vidi, se pobriga, kolikor more, za njegov pogreb.«

Krščanska ljubezen tu ni poznala mej. Celó tujec, pogan, čegar truplo ni našlo pogrebca, je dobil pri kristjanih dobrotnih in usmiljenih src.

Kristjani so imeli že od nekdaj svoja pokopališča, posvečena nalašč za ta namen. Po pravici lahko rečemo: prva nepremična last Cerkve so bila pokopališča. Ko so se verniki še zbirali v zasebnih hišah in še niso imeli svojih posebnih cerkva, so že imeli določen prostor za svoje rajne. Na vsak način moramo to šteti tudi med dobrodelne organizacije, ker se s skupnimi pokopališči ni zadoščalo samo verskim načelom, marveč tudi socialnim potrebam.

Mimogrede naj omenjam, da so kristjani že od prvih dob sem skrbeli tudi za dušni blagor svojih rajnih z molitvami, miloščino in zlasti s sv. daritvijo. Podporna skladnica je o priliki smrti premožnejših članov prejemale obilne darove in z njimi so se tudi za reveže pokrivali stroški ne samo za pogreb, marveč tudi za prireditve verskih pobožnosti v njihov dušni blagor.

(Dalje sledi.)

*Tvoja milost je dehnila
v mojo zapuščeno dušo
kakor mrzel piš
v zgodnjem jutru.*

*Oj v suhoti dolgih dni
težkò, težkò
pričakovani čisti zrak!*

*V črne rane si nalil mi
olja
in otrple ude si natri
mi z žlahtnim vinom.*

*Vrance moje zaskеле
so nozdrvi, zdaj se
trepetaje spravljajo
na noge.*

Oj le naprej!

*V skalah se odpirajo
studenci žive vode,
njih močvara zdaj
hladi nam tla pustinja.*

*Kmalu bodo gnale zelenjave,
krotke jerebice sedle
k našim nogam.*

— — — — —
*Glej, že orli krilijo
s perotmi,
vranci so napeli
mlade sile:*

*že oči prebistre merijo daljavo.
Kdo premeril bi vse te širine?
Kdo dosegel mesta bo na
daljnih gorah?*

Oj le naprej! Oj le naprej!

Praktični migljaji o redovni obleki

Velika skrb vsakega voditelja tretjega reda je, ali tretjeredniki nosijo redovno obleko ali ne. Če je ne nosijo in kadar je ne nosijo, se oropajo vseh dobrot tretjega reda. Ta zguba je velikanska in nenadomestljiva. Zato je treba vedno znova poudarjati: Tretjeredniki, nosite vedno redovno obleko: pas in škapulir! Mnogi se pritožujejo, kako nerodno in neprijetno je nositi redovno obleko. Ni tako hudo, kot si mnogi domišljajo. Škapulir in pas, to je majhna, drobna stvar, pa se imenuje in je prava redovna obleka. Pomisli, kakšno težko in včasih res nadležno obleko nosijo razni samostanski redovniki in redovnice! Si pač redovnik, redovnica, nosi torej svojo redovno obleko!

Nekateri tožijo, da jim škapulir vedno nagaja in pri vratu sili na prosto. Dam ti praktičen nasvet. Priredi si škapulir takole: podaljšaj si vrvice ali trakove pri njem tako, da bo škapulir segal do pasu. Na obeh kosih sukna pri škapulirju naj bosta napravljeni dve zaponki iz istega blaga kot je trak, da se lahko pas potegne skozi. Na ta način se prepreči vsako premikanje in uhanje trakov. Tako se škapulir varno nosi. Tako izgotovljenih škapulirjev ne moremo seveda imeti v zalogi, ampak si ga mora vsak sam prirediti iz navadnega škapulirja, ker potrebuje pač vsak svojo mero po telesu.

Zopet drugi se pritožujejo, da je s škapulirjem velik križ zaradi tega, ker se prehitro zamaže in je potem nezdravstveno, nositi zamazan škapulir, ko vendar drugo obleko večkrat operemo in menjamo. Tudi tu se da pomagati na lep način. Napravi si za škapulir — lahko tudi za trakove — platneno preobleko, kot nekake vrečice. Če imaš dve, jih lahko pogosto opereš in škapulir bo ostal vedno snažen.

Vidiš, vse take težave se dajo na lep način premagati. Nosi torej vedno škapulir in pas kot redovno obleko, da boš res redovnik, redovnica!

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Nova tretjeredna skupščina — Veliki Gaber. Kje pa je ta Veliki Gaber? Ker v Velikem Gabru še nimajo fare, zato se vsak izprašuje: Kje je to? Kraj je v velikanski in starodavni fari Št. Vid pri Stični. Imajo novo veliko cerkev sv. Urha, pod katerega zvon spada nekako 1800 duš. Že od nekdaj imajo tu stalnega duhovnika, ki opravlja redno službo božjo. Če povemo, da je bilo za prvi petek v cerkvi sv. Urha v Velikem Gabru nad 800 sv. obhajil, potem bomo takoj vedeli, da to ni malenkost. Toda take slovesnosti, kot smo jo imeli v Velikem Gabru v nedeljo, 8. marca, pa še ne! Ta dan je bila pri nas kanonično ustanovljena nova skupščina tretjega reda sv. Frančiška. Iz Ljubljane je prišel k nam prov. komisar tretjega reda, ki nam je vodil slovesnost. Dobili smo dovoljenje od matere fare iz Št. Vida pri Stični in od škofije. Naša cerkev je zdaj redovna cerkev, kjer bomo lahko za naprej prejemali vse redovne dobrote. Ob tej priliki je bilo na novo sprejetih v tretji red nad 70 članov. Tudi moški so se opogumili. Mnogo naših tretjerednikov je do zdaj spadalo v šentviško skupščino, ker bo pa zdaj veliko bolj pripravno vse tretjeredne zadeve urejevati doma, bodo vsi tretjeredniki spadali v to novo skupščino. Za to novo dobroto in pridobitev smo vsi iskreno hvaležni našemu ekspozitu g. Rozmanu, ki je sam vnet tretjerednik že iz svojih bogoslovskih let. Gotovo mu bo nova skupščina v veliko veselje in velik blagoslov za duhovnijo. Vel. Gaber postaja znan, vsak ga bo pa poznal takrat, ko bodo pri sv. Urhu ustanovili samostojno župnijo, kar je nujno potrebno.

Ljubljana. Napravili smo veliko in uspešno agitacijo za nove člane. P. voditelj je tri nedelje pri vseh službah božjih v naši redovni cerkvi govoril o tretjem redu in razložil vse, kar je o tretjem redu treba vedeti. Uspeh je bil tak, da še nikdar nismo imeli tako velikega števila novih članov za sprejem kot letos. Slovesnost se je vršila na februarškem mesečnem shodu. Imeli smo najprej govor. Nato pa sta prišla kar dva patra pred oltar in sta oba sprejemala, da je bilo prej končano. Sprejetih je bilo na novo 70 članov, med njimi precej moških.

Vsi novinci hodijo pridno k svojemu posebnemu pouku, ki se vrši vsako četrto nedeljo v mesecu popoldne po litanijah v tretjeredni dvorani, ki je zdaj kar polna. Pouk za novince se nam zdi temeljne važnosti za procvit tretjega reda in za razvoj duhovnega življenja tretjerednikov. Zdi se nam, da tam sploh ne vedo, kaj je tretji red, kjer novinci leta poskušnje dobro ne izrabijo. Cerkev polaga na noviciate veliko važnost in pozornost, tako tudi na noviciat tretjega reda. V noviciatu se namreč polagajo temelji redovnega življenja.

Ljubljana — Semeniška skupščina. V nedeljo, 1. februarja smo opravili slovesnost redovnih obljub, pri katerih se je 17 mladih bogoslovcev zavezalo stopati zvesto po stopinjah sv. očeta Frančiška. Obred je izvršil po Priročniku novi g. spiritual. Nekaj dni nato je zopet nekaj novih bogoslovcev sprejel v tretji red.

Predstojništvo semeniške tretjeredne skupščine si je nadelo nalogo, da zbere imena vseh duhovnikov tretjerednikov iz vse škofije. Rada bi imela natančen imenik vseh. Zato se je odbor obrnil na vse duhovnike za podatke. Gotovo bi bilo to nam mladim bogoslovcem v veliko spodbudo, če bi videli, koliko duhovnikov je v tretjem redu svetega Frančiška. Hvalevredno bi bilo, ako bi se ta zapisnik res uredil ter bi se potem vedno sproti izpopolnjeval. Duhovnike opozarjamo, da se lahko dajo vpisati in sprejeti v tretji red povsod, kjer je tretjeredna skupščina kanonično ustanovljena, lahko pa tudi v bližnjem frančiškanskem samostanu ali pa se lahko zglasijo pri voditelju semeniške tretjeredne skupščine, pri g. spiritualu, ki ima tudi vse pravice glede tretjega reda.

Ig pri Ljubljani. Imeli smo vizitacijo naše tretjeredne skupščine. Četudi je bilo mrzlo in slabo vreme, smo vendar prišli vsi tretjeredniki na vizitacijo. Tudi nekaj novih je bilo sprejetih, novinci so pa naredili redovne obljube. Čakamo samo še, kdaj se bodo kaj naši mošje in fantje predramili ter se začeli oklepati sv. Frančiška v njegovem tretjem redu. Novo globoko versko življenje bi zaplapolalo med našimi mošji in fanti, če bi postali tretjeredniki. Ustvarili bi v fari armado, ki bi se lahko nanjo brezpogojno zanesla Cerkev in duhovnik. Ta armada, drugi hrabri Makabejci, kot je imenoval tretjerednike papež Leon XIII., bi se potem navduševala in borila samo za idejo Kristusovo in bi v korenini zavrgla in obsodila vse, kar ni s Kristusom. Možje in fantje! Tudi vi v tretji red!

»Bodi blagoslovljena!«

»Tudi ti bodi blagoslovljen in blagoslovljeni vsi tvoji koraki, s katerimi si prišel k očetu in mu prinesel zdravja!«

Nato je pokleknila in se lotila svojih gospodinskih poslov.

Pater Mavricij si je iz ponudene Dodove doze spet naredil cigareto, mladenka pa je med gorečimi vejicami na ognjišču izbrala prav drobno, jo z desnico dvignila k duhovniku, levico pa sprostila pod njo, da ne bi kaka iskra padla na njegovo obleko in mu jo poškodovala.

Oči patra Mavricija so obstale na njenih dvignjenih rokah. Bile so majhne roke lepih oblik, roke, ki še nikoli niso tičale v rokavicah, ki jih je sonce pobarvalo kakor zrele breskve, majhne roke z nežnimi prsti, ki so pa vendarle znale krepko prijemati življenja težave, delo in napore.

Pater se je pri svojem opazovanju naenkrat zdrznil, rahla rdečica sramu je hušknila preko njegovih lic in čela, še enkrat je stisnil cigareto, kakor da ji hoče dati dokončno obliko, potem pa se je sklonil in si jo prižgal ob Lelini vejici; pri tem mu je oko srečalo mladenkino veliko temno oko, ki je odkrito in zvesto zrlo v njegovo. Bilo mu je, kakor da gleda v tihe, mirne vode gorskega jezera v svoji domovini, v njegove skrivnostne globine. Pa vendar malo drugače, kajti ta dekletova duša ni imela skrivnosti, bila je gladka, brez gub, brez valov, gotovo polna luči in radosti kakor jasno, s soncem ožarjeno pomladno nebo brez oblakov, tako nedolžna in brezgrešna duša, kakor so jasne zvezde njenih oči, ki zdaj zrejo v njegove.

Lela je mirno vzdržala duhovnikov pogled, še slutila ni, da se iskaje poglablja v njeno dušo. Njeno oko je gledalo v njegovo, ki je bilo prav tako čisto in nedolžno, dasi je več vedelo ko njeno.

Pater si je cigareto nažgal, nekaj kratov potegnil, potem pa kakor v misli zatopljen pogledal v ogenj. Lela je še klečala, eno roko naslanjala na bratovo koleno, a gledala še vedno v duhovnika in rekla: »Gospod, daleč je tvoja domovina in gotovo je lepa, rodovitna dežela, kjer živijo pobožni, srečni ljudje. Povej, kako ti je všeč naša uboga dežela, kakšni se ti zdimo mi?«

»Vaša dežela je lepa in mi je zelo všeč, kajti kar naprej me spominja na mojo domovino, na mojo lepo Tirolsko. Tudi tam so visoke in divje gore, polja pa naporna za obdelovanje kakor tukaj. Tukajšnje ljudi sem vzljubil in jih cenim, odkar jih razumem in oni razumejo mene. Ljudi v Kriezezih pa sem najbolj vklestil v svoje srce, kajti so revni pa vendar zadovoljni, pa tudi svoje duhovnike imajo radi in jih zelo spoštujejo.«

Ob tej hvali so mladenki zažarela lica od veselja.

»Pri nas imamo pregovor,« je rekla. »Med Miriditi je duhovnik paša, med Malči gospod, med meščani hlapec. Mi pa smo iz plemena Miriditov. Ali imaš doma še očeta in mater?«

Pater Mavricij je prikimal.

»Imaš tudi sestre?«

»Da, in ne samo eno.«

»In gotovo jih imaš zelo rad?«

»O, seveda, vse, posebno pa Zefo, najstarejšo; kot otrok sem se z njim najrajši igral, bila mi je ljuba tovarišica v mladosti, pa ji zaupam tudi vse radosti in bridkosti, odkar sem menih in duhovnik.«

»Pa zdaj, ko sta tako daleč narazen?«

»Vse ji pišem in ona meni piše vse.«

»Veš kaj, če ne bi imela Marka za brata, potem bi želela biti tvoja sestra.«

Izgovorila je te besede, kakor jih govori otrok, brez premisleka ali zahrbtnosti misli, ne da bi kakor koli tehtala njihov pomen. Zdaj pa se je ustrašila, ker jo je rezko prekinil oče:

»Dekle, ne blebetaj neumnosti, ali pa se bom moral namesto tebe jaz sramovati.«

Zalila jo je vroča rdečica in čeprav ni vedela, kaj bi bilo v njenih besedah napačnega, je glavo globoko sklonila in tiho rekla:

»Oprosti, gospod, nisem mislila nič slabega!«

»Ne, Lela, nisi slabo mislila in jaz ti tudi nimam kaj oproščati; kar povej očetu in Marku, da bi jaz rad imel tako sestro.«

Mladenka je dvignila sklonjeno glavo, obličje ji je zardelo še bolj, a rdečica je izražala pristržno radost in brezmejno spoštovanje do duhovnika. Stari Dod ni rekel nič. Videl pa si, da mu je trde poteze spreletel nasmeh, kajti bil je srečen, da njegovo dete cenijo. Tihi, redkobesedni Marko doslej še ni spregovoril, zdaj se ni mogel več zdržati. Mimo klečeče sestre je segel po desnici mladega meniha ter si jo pritisnil na ustnice in čelo. Potem pa je, kakor da bi se sramoval svoje prenačlenosti, zopet molče sedel in nepremično strmel v ogenj.

Da bi pregnal neprijetni molk in zadrego, je začel pater Mavricij pripovedovati o svoji domovini, o njenih mestih, cerkvah in hišah, o cestah in mostovih, o poljedelstvu in živinoreji, o železnih in avtomobilih, o pari in elektriki, oče, Marko in Lela pa so ga napeto poslušali.

Sele pozno se je pater Mavricij vzdignil, moral pa je prej obljubiti, da bo kmalu spet prišel in jim še kaj takega povedal. Lela ga je pa še posebej prosila, naj ji tedaj prav veliko pripoveduje o ženah svoje dežele, o svojih sestrah, zlasti o svoji najljubši sestri Zefi.

5. Zgodba mladosti.

Čas beži, dan za dnem, teden za tednom, nič se ne ustavlja, nič se ne meni za dejanje in nehanje ljudi. Kaj njemu mar, da se dobijo ljudje, ki bi zastavili dušo in zveličanje, če bi mogli prečke njegovega kolesa pograbit in ga ustaviti vsaj toliko, da bi si pridobili begotno uro, ali pa tudi ljudje, ki se samo tega veselijo, da bo spet en dan več minil!

V Kriezezih je življenje teklo po navadi. Delo, mnogo dela, malo počitka, obilne skrbi, skromne radosti, skratka: siva vsakdanjost. Nobenega velikega dogodka, nobenih hudih bolezní, ran, smrtnih primerov.

Stari Dod je popolnoma ozdravel in hodil po svojih potih. Pater Anastazij je sedel na Rubigu in od tam urejeval svojo župnijo. Pater Mavricij je napravil prenekatero daljšo ali krajšo pot, zdaj po župnikovem naročilu, zdaj iz svoje volje. Pal Gioka je še vedno bival v Kriezezih, a se je malo kazal. Ljudje

pa so bili še vedno hudo razburjeni, da se je vrnil in hoče ostati. Ker pa je živel tako samotno in bil vsaj na videz plah, se je ljudem zdel že kar skrivnosten, nenavaden.

Vsi so o njem govorili in razmišljali, od patra Anastazija na skali do najrevnejšega moža v najbednejši in najbolj pozabljeni koči Kriezezov, od vseh prekleti izgnanec pa je sedel v svoji ubožni, razpali bajti pred ognjem, buljil v njegove plamene in tuhtal. O čem neki? O zavrženem življenju, o mladosti, ki se je začela z grehom in prav tako nadaljevala. Misli je na solze, ki so se že potočile zaradi njega, kletvine, s katerimi so ga obmetavali ubožci, katerim je škodoval — in njegova duša se je zdrznila, zgrozila. Misli je na svojo mater, na svetnico, ki ji je počilo srce od žalosti, saj je iskreno ljubila moža in sina.

Človeku pridejo v njegovem življenju trenutki, ki odločijo vso njegovo prihodnost, trenutki, ko dobro in zlo napneta vse svoje sile, da si ga pridobita. Ure pridejo, ko se za ubogo človeško dušo tako rekoč borita nebo in pekel.

Pal Gioka je to uro v svoji notranjosti bojeval tako odločilno borbo, ne da bi se tega zavedal, a žal so v borbi njegova boljša čustva bila poražena.

Njegov širokopotezni duh, njegova vroča duša bi bila zmožna najvišjih dejanj. Žal pa sta bila od rane mladosti zastrupljena. Saj je dan za dnem gledal samo grde prizore: upor zoper postavo in šege, zatiranje šibkejšega, sovraštvo do sleherne oblasti, skratka: razkrajanje in uničevanje reda. Vse to mu je budilo in krepilo njegove najslabše lastnosti. Ko se je zrušila očetova hiša in je deček moral na tuje, tedaj njegova nova šola tudi ni bila kaj dosti boljša, ali še bolje povedano: nič več ni imel moči ne potrebe, da bi si poiskal boljšo šolo. Kakor divji konj na stepi je vzkipela njegova duša, ko mu je stari župnik ponudil zavetje na Rubigu. Ponudbo je smatral za hlapčevsko in ponižujočo in ta vtis je bil tako globok in trajen, da je starčku dejanje usmiljene ljubezni še kot fant oponašal kot žalitev in poniževanje.

Pal Gioka je zapustil domači kraj in prišel v Lješ, a njegov nemirni, ognjevit duh se pri kramarjih ni dobro počutil. Moral bi prenašati vreče, tehtati sol, meriti žito, biti za zadnjega hlapca. On, ki je bil sin tolikšnega očeta! Rajši je svojega gospodarja okradel in zbežal na morje, proč od dežele in ljudi, katere je preziral.

Pa tudi v Štambulu mu ni šlo bolje. Gledal je veliko mesto, palače, razkošje, bogastvo in zgrabilo ga je hlepenje po mamonu, najrajši bi se bil vsemu svetu uprl, plenil, delal nasilje in moril. Bogat je hotel postati, da bi tako postal še mogočen, in to za vsako ceno. Potem bodo ljudje pred njim trepetali. In ko se povrne domov — kajti domov na vsak način mora, ker ga tjakaj z nepremagljivo silo vleče sto vezi — tedaj, da, tedaj bodo prostaške duše kmalu spoznale, da je Pal Gioka resnični sin svojega očeta, sin mrkega Gioka Marka.

Že vnaprej se je veselil, kako sladka bo osveta.

Obogatel pa ni tako naglo, kakor si je to predstavljal, kakor si je želel. Ljudje kar niso bili pri volji, da bi jih kdo sleparil ali jim kradel. Sili so postavljali silo nasproti, zvijači zvijačo. Pač niso mogli razumeti, da je njihovo imetje prav za prav last tegale malega Albanca. Stvar torej ni šla gladko, kakor si je želel. Res so prišli dnevi, ko so mu bistra misel, spretna roka in dobro zasnovana zvijača prinesli toliko, da se je za silo pretolkel, ker se je pač kak usmiljen človek dal ganiti njegovim tožbam in črnim mandljevim očem ter mu dal miloščino. Bili so pa tudi dnevi in tedni, ko je stradal in ni imel niti najpotrebnejšega. Tedaj se je klatil okoli kakor lačen volk v njegovih domačih gorah, v žepih stiskal pesti, oči pa so mu kakor zmedene in krvavo podplute divje iskale, kje bi kaj zažgal in koga umoril.

Dolgo pa na ta način ni moglo naprej. — Pal Gioka je začel delati. Udinjal se je pri nekem vrtnarju. Delo je bilo trdo in naporno, a se je dobro izplačevalo, kajti naročniki so radi dajali postrežnino. Pal Gioka je delal, se trudil in ubijal od ranega jutra do pozne noči, da ga je zalival znoj in mu je pohajala sapa; nobenega razvedrila si ni privoščil in jedel je samo toliko, da je še mogel živeti — vse to pa zato, ker je sam sebi prisegel, da hoče kmalu obogateti, si pridobiti ugled in moč.

Ubogi fant! Štiri leta se je gnal v najtršem delu, potem pa je omagal. Ni pa se mu uprlo jekleno telo, ampak duša, srce, ki ga je neumorno razjedalo črv domotožja!

S prvim parnikom se je odpeljal, prišel v Meduo, se pognal v gore in se znašel v Kriezezi; bil je doma.

Bila je mila, mesečna majska noč, ko je iz gozda stopil na jaso z očetovo hišo.

Očetna hiša, ha: štirje goli zidovi, ki vsi razpokani razpadajo! Nad njimi pa kakor duhovi štrle na pol zoglenele strešne škarnice kakor velikanski pajek, prežeč na plen. Vseokrog koprive in trnje, ki usmiljeno zakriva žalostni prizor. Med in pod njimi gnije les škarnic in pohištva. Pal je skozi grmovje in tramovje prišel v hišo. Krepka pest je udarila na trhla ožgana vrata iz težkih hrastovih brun, razjedeni tečaji so popustili in vrata so se s treskom zrušila in razbila. Pal je stopil preko njih v notranjščino, tu pa se ustavil in buljil kakor ukopan! — To je torej kraj, ki je nekoč gledal toliko poedin, vriska in veselja, ko je za mizo sedel oče s svojimi junaki! — Vse je prazno. Shrambe, hlevi — vse je prazno. — Tamle je sobica, kjer je umrla mati — prazna je, pusta, nikjer ni žive duše. Samo čuvec, ptica smrti, si je naredil po domače. Visknil je, kakor bi se rogal, in odrčal — nato pa spet tišina, smrtna tišina.

Pal je kriknil, sunil roke kvišku, potem pa kakor kamen, kakor mrtva stvar treščil na tla. — Rahlo je ječal, kakor da je smrtno ranjen — potem pa se divje zjokal in telo se mu je zvijalo in krivilo kakor v krčih, kakor da ga neusmiljeno raztepa strašen neviden bič.

Dolgo je tožil, potem pa je nesrečnika rahlo in nežno pobožala usmiljena roka — zaspal je.

To je zgodba, katero je Pal zdajle gledal v plamenih svežega ognja, zgodba njegovega življenja. Koliko muk, koliko poniževanja! In uspeh? In ljudje, katerim naj bi vladal, ki naj bi se pred njim klanjali, njegovi rojaki? Prezirajo ga, umikajo se mu, kakor da je kužen, kakor da ga je Bog zaznamoval! O, kako jih sovraži, kako divje in globoko! Stisnil je pesti, kakor da bi hotel vse svoje rojake divje stisniti in zmečkati. In kako ga žge, da svojega besa ne more izliti, da se ne more zmaščevati!

Mislil je Pal tudi na grob svojega očeta.

V neposvečeno zemljo so ga pokopali, kakor zagrebejo steklega psa, ki pogine za plotom!

In mladi menih? Ali je mislil pošteno? Bil je edini človek, da ga je na domačih tleh nagovoril, da mu je celo zagotavljal, kako mu hoče dobro. Toda ali mu ni tudi on grozil, mu govoril o Bogu, ki da se je maščeval in njegovega očeta kaznoval? Nosil pa je tudi osovraženo kuto! Ali ni prav stari kutar z Rubiga nahujskal rod zoper njegovega očeta? Hudič naj požre njuni duši!

(Se bo nadaljevalo.)

*Vsem tretjerednikom in bralcem Cvetja so priporočeni
Frančiškanski misijoni. Kar se na Slovenskem zbere, gre za
našega kitajskega misijonarja p. Baptista.*

MARICA:

Velike klare pri Novi Štiffi.

Samostanska dvorana, določena za prenočišče romarjev, je naša spalnica. V njej prav prijetno diši po nastlani detelji, ki so jo nanosili prijazni bratje noter in ki nam služi namesto mehkih žimnic. Skupina deklet, željna pustolovščin, se utabori v kotu ob vratih. Duša ji je Agna, ki ima okoli sebe pet sodelavk. Le-ta si zadovoljno mane roke, medtem ko daje svojim tovarišicam zadnja navodila:

»... torej ponavljam: Točno opolnoči, brez vsakega oklevanja, vsaka na svojem mestu. Sprevod krene v klet... Ti, Jelka, boš prva, nam boš svetila, pot ti je bolj znana kot meni. Ponavljam. Poznam samo dve možnosti: popolno sodelovanje ali upor. Upornike bom strogo kaznovala. Ste me razumele?»

»K-k-kaj, kako si rekla? Jaz prva? Svoj živ dan še nisem imela baterije v roki, pot mi je pa prav tako popolnoma neznana. Ne Agna, tako pa ne, to je absolutno izključeno. Sicer pa odlagam podpredsedniško mesto in če vam je prav, ostanem samo še častna članica naše družbe.« — S poslednjimi besedami da Jelka ostavko in podpredsedniško mesto ostane nezasedeno.

»No ta je pa lepa. Ena se nam je že skujala. Veste kaj dekleta, ampak discipline pa ne poznate. Samo predstavljajte si, da je to vojaška diktatura«, se prav počasi odreže Marija.

»Torej Marija, ti ki se nekaj pritožuješ nad disciplino; čast mi je, da te v teh težkih trenutkih brez običajnih volitev imenujem za podpredsednico, obenem prevzameš tudi vse Jelkine funkcije, to se pravi, da boš vodila nočni sprevod. Jelki pa kazni ne uteče. Sta me razumeli?»

»No pa naj bo«, izsili Marija komaj iz sebe.

Večinoma so dekleta medtem že zadremale, nekatere več ali manj prostovoljno, druge pa zato, ker jih je k temu prisilil spanec. Postelja je za romarje naravnost udobna, edina napaka je pač v tem, da ti detelja od časa do časa prisili v usta. Bedita samo še Agna in Marija. Bliža se polnoč. Zbuditi bo treba sčasoma tudi ostale.

»No Minka, Sabina, Jelka, Marica — alto vstati, gremo! Ste mar že pozabile?»

»Tak pusti me no, noč je vendar za počitek.«

»Sem se že premislila.«

»Jaz že ne grem, me preveč zebe.«

»Iz najlepših sanj me budiš.«

Agna je huda. — »Saj sem vedela, da bo tako,« dé Marija. »Pa zaspiva še midve.« — Le nekaj minut in tudi najbolj goreči se znajdeti v deželi sanj. Sila počitka je bila pač močnejša od njune trdne volje.

Ubrano odmevanje iz cerkvenega stolpa nam naznanja nedeljsko jutro. Agna je »upornicam« vse odpustila, sledeč Gospodovim besedam: »Opuščajte si med seboj.« Osem je ura. Nekatere od nas na koru, druge v pravi klopi.

»Introibo ad altare Dei...« začne duhovnik pred oltarjem. Iz naših obrazov izgineta vsa tista razigranost in razposajenost in na njih se zopet naseli tiha zbranost. Marija, h kateri smo poromale, nas vodi k Njemu, ki je Pot, Resnica in — Življenje.

Po zajtrku napravimo kratek izlet na bližnji hrib. Splošno veselje nam moti samo odsotnost sonca. Ustavimo se na pobočju hriba, kjer je hosta za vogenj že pripravljena. Okrog in okrog nas sam bukov gozd, le proti vzhodu se nam odpira dolina, ki se je danes spremenila v meglen zaliv. Ob ognju si pečemo jabolka, ki nam jih je podaril prijazni pater superior. Dekleta so očitno zadovoljna, posedejo po pobočju in pojo. Jelka jih spremlja na kitaro.

Še nekaj ur, pa se bo treba posloviti od Nove Štiftе.

Marija k Tebi uboge reve
mi zapuščeni vpijemo, objokani...

odmeva po nauku v cerkvi. Še svete stopnice nas čakajo po cerkvenem opravilu. »Zdrava Marija, milosti polna...«, ki je za nas krvavi pot potil, moli oče voditelj. Odgovarja mu skupina deklet, ki se kleče pomika po stopnicah.

Prisrčno se poslovimo od Marije Vnebovzete, samostana in gostoljubnih očetov, Veronika pa vsako okiti s cvetjem, v spomin...

Nova Štifta je za nami. Dež, ki prišil iz megle, nas sveži na poti proti kolodvoru.

O. JANEZ:

Po Dolenjskem.

(Zadnje nadaljevanje.)

V ponedeljek smo v času petelinjega petja prisopihali od žage. Topot so bili ob našem prihodu že vsi zbrani pred župniščem. Brž smo odšli v cerkev, gospod pater je že čakal, sveta maša se je začela. Peli in molili smo. Po sveti daritvi smo hitro pozajtrkovali in potem pospravili svoje stvari. Nato smo se kratko, a vendar prisrčno poslovili. Kar po vrsti. Gospodu župniku smo se zahvalili za gostoljuben sprejem, farovski kuharici pa za izvrstno kuho.

Ko smo odhajali, je stalo vse »prebivalstvo« Kureščka pred vrati župnišča. Neka dobrodušna ženičica, ki smo jo zaradi slikovitosti obraza klicali med seboj za »Gusko«, je privlekla od nekod napol strganega »Slovenca« in nam mahala z njim v slovo s tako vnemo, da smo mislili, da jo bo vsak čas zadela božji žlak. Njene selitve v večnost bi bili krivi seveda mi. Kot kafe smo izginili z vrha.

Za kočo smo se ustavili in ločili. Mnenja so se namreč delila.

Kakor smo že prej sklenili, smo namerjali ta dan obiskati še Iški Vintgar, nato pa bi se vrnili domov.

Eni so bili mnenja, da preveč hoje škoduje, ostali smo pa sodili, da je hoja zdravju koristna. Prvi so hoteli v Iški Vintgar po najkrajši poti čez Golo in Škrilje, mi pa okoli Mokerca skozi Krvave peči. Ker je bil gospod pater dobre volje, nam je rad dovolil. Utrgali smo se od glavne skupine in jo ubrali na žago. Tam smo se za vso prijaznost, ki so nam jo izkazali, od srca zahvalili, potem pa prosili Cvetka, naj nas spremlja. Koj je bil pri volji. Medtem ko se je pripravljaval za pot, so nam domači nabasali polne žepe jabolk. Nato smo odšli.

Prej navzdol, zdaj navkreber.

Zagrizli smo se v zelo strm breg. Srca so razbijala in pljuča so delovala s polno paro. Nekje na pol poti nam je Cvetko pokazal pravo kraško jamo. V slabi uri smo prisopihali do Preseke.

Tam smo se napili vode in nato odkorakali v ritmu veselih koračnic, ki sta jih

proizvajala dva mojstra orglic, po položnem kolovozu dalje. Kadar sta se mojstra upehala, je povzel besedo Cvetko in povedal nekaj smešnih od Krvavih peči, ki so veljale do nedavnega v vsej okolici za Butale štev. 2.

Tako je čas hitro minil in ni dolgo trajalo, da smo prišli do Krvavih peči. Cudili smo se, ko smo zagledali le miroljubno vasico in ne daleč za njo na nizkem gričku leseno cerkvico. Nikjer nobene stvari, ki bi dalo slutiti »krvavo« ime. Pa nam je prišlo na pomoč Cvetko. Povedal nam je zgodbo.

V starih časih, ko so se ljudem le lasje kodrali — zdaj se jim je začela še pamet — so prišli Turki v naše kraje. Ko so se sprehajali po lepi Sloveniji, so dospeli tudi do Kureščka. Kraj je bil lep, všeč jim je bilo tam gori in hoteli so še naprej. Šli so mimo Špica čez Preseko (po isti poti kot mi!) in dospeli do Krvavih peči, ki so bile takrat še Butale št. 2. Vas je bila seveda prazna, ker so jim Ižanci po telefonu naznanili nevarnost. Vse se je poskrilo, le tri zale dečve so hotele vedeti, kakšni so Turki. Ko so ti prišli v vas, so dečve zbežale proti zahodni strani. Najbrž se jim je zdel kraj za sestanek tam primernejši, kakor v vasi, kjer je toliko obrekljivih jezikov. Turki so jih zagledali, zdrveli in jih dohitali pri navpičnih pečinah, pod katerimi izvira Išca. Dečve so se zbale, strah jim je vlił moči in brž so pometale vse rdečehlačnike v prepad. Po storjenem delu pa se jim je inako storilo in so še same poskakale na dno pogledat, če se ni komu kaj hudega pripetilo. Od tedaj se imenujejo tiste stene Krvave. Obrekljivi jeziki so vse to videli in prenašali prigodo iz roda v rod. In še danes delujejo, čeprav ni Turkov nikjer več.

Med pripovedovanjem smo zavili iz prejšnje smeri proti soteski. Kako uro smo se spuščali po zelo prijetni, lepi stezici in prišli do Iškega Vintgarja. Pri žuborečem potoku smo počivali. Nato smo šli po slikoviti in romantični soteski gor in dol in zopet gor in dol, vse dokler nismo dospeli do Grabljic. Pol ure pozneje smo prišli na cilj: v kočo ge. Metlikovičeve. Tam so nas že čakali zložneži, ki so »potovali« po krajši poti. Potem smo skupaj kosili, nakar smo se šli k jezu kopat. Kopaње v Išci je znana stvar, zato ni, da bi govoril.

Ob sončnem zahodu je priropotal ižanski avto in nas odpeljal domov. Samo ob sebi je umevno, da smo na povratku tako razgrajali, da se je avtobus tresel kot Noetova barka na Araratu ali kot šiba na vodi, če hočete. Tako smo se privlekli v Ljubljano.

Šedaj bi vam lahko še postregel s tistim reklam, ki se konča: doma je najlepše. Pa nalašč nočem.

Izleteli smo v počitnicah še v Novo Štifo. Sicer pred Klaricami, a z opisom so nas one prehitile. Zato Vas nočem še jaz mučiti.

Naša organizacija deluje nemoteno dalje. Sedaj je v največjem razmahu pevski krožek, ki ima kar po tri vaje na teden. Česa se učijo in kdaj bodo zapeli, zaenkrat še skrbno skrivajo, pa bomo že o pravem času zvedeli.

Tudi knjižničar ima sedaj, ko večina križarjev nima šole, mnogo dela. In tudi zato si pridno izposojujejo knjige, ker smo za ves denar, ki nam je ostal od igre, nakupili lepih knjig.

Na prvi petek smo imeli skupno sveto obhajilo v samostanski kapeli. Kronist.

IZ MOJE

CELICE

Mladec dvajsetega stoletja.

Sreda je danes.

Že zgodaj dopoldne so me klicali, ker da imam obisk.

»Kdo neki bi danes bil?« Tako sem ugal, ko sem šel proti samostanski porti. Komaj sem odprl vrata, sem bil presenečen.

»Ho, glej ga! Prijatelj, pozdravljen! Nisem mislil, da si ti prišel.«

»Pozdravljen! — Poslovit sem se prišel.«

»Kam pa misliš tako naglo?«

»Počakaj! Vse ti povem. — Včeraj je mamica sklenila iti za kak mesec v Trebnje.

Hoče pa, da grem z njo, ker so že počitnice. Vesel se ji bom pridružil... Pojdi z menoj, Ivan! Kako bo lepo! Posebno še

sedaj. Glej, vse je že v zelenju in cvetju! Naučila se bova zdravja v zelenih dolenskih gozdovih in v vinorodnih gorica.«

»To ti pa rad verjamem, da je vse to lepo. Saj to ti iz srca privoščim; a žal, v tem ti ne morem ustreči. Prav sedaj sem zadržan.«

»Torej ne greš z menoj? Meni se mudi. Hiteti moram, da ne zamudim vlaka... Še dobro, da sem se spomnil. Kakor veš, pišem dnevnik. Včeraj sem prvega končal. Prinesel sem ti ga; če hočeš, ga preberi.«

»O, prosim! Tega sem pa res vesel!«

»Ivan, zbogom! Pa mi kaj piši.«

»In ti meni. Sam svidenje!... Hej, Dušana pozdravi! Je tudi v Trebnjem. Še bo sta že kje dobila...«

Z dnevnikom v roki sem odšel na vrt, kjer sem sedel na bližnjem klop. Odprl sem ga. »Iz moje viharne pomladi« — to sem

opazil na prvi strani in podpis. Bral sem, bral, dokler ga nisem končal. Prepisal bom iz njega le nekaj odstavkov.

Nedelja, 27. oktobra.

...Praznik je — Kristusa Kralja. Po sveti maši so peli »Mogočno se dvigni«. O, kako je ta pesem zajela vso cerkev, vso množico, mlado in staro. Tudi sam sem pel. Pel iz vse svoje duše. »Kristus, kraljuj! Kristus, zmaguj!« Kako so ti klici odmevali in se odbijali od sten, ta himna tisočih sre. Kako me je presunila, navdušila! — Kmalu bo poldan. Sam sem ostal v cerkvi. Stopil sem pred oltar, pokleknil in se zamislil — molil sem.

»Kaj hočeš, otrok moj, da ti storim?« Tako mi je dihnil skrivnosten glas.

»Da ti vladaš! Apostol Tvoj hočem postati, apostol Tvoje ljubezni. Sam veš, o Kriste, kako sem živel, kako se bojeval, upiral, padal in vstajal, ko sem komaj odrasel otroškim letom.«

Kdo mi govori? »Glej, Kristusa Kralja! On, ki je umrl zate, te čaka, danes in jutri, vedno te sprejme, sprejme prav v posebno prijateljstvo svoje. Kristusa prenesi v svoje življenje, v ta moderni svet, prenesi z močno voljo, v dejanju in s stisnjeno pestjo. Ne stegaj rok v svet in pusti sanje, ki tonejo za daljno goro! Hudo ti je, vem. A odpovedati se moraš, pripraviti se na boj, odpovedati in zatajiti zaradi mene, zaradi Boga Troedinega. Pojdi in osvoji svet zame! Ne boj se! Naj pride, kar hoče. S teboj bom in ob tebi. In le ko boš tako vstopil v živ-

ljenje, boš srečen, boš vesel, močan, ple-
menit in zvest prijatelj moj.«

»Kristusa v življenje? Tebe, Vsemogočni?
— Jaz?«

Pogled sem uprl v tabernakelj. Moj Bog!
Tu diha Ljubezen. In ta večna Ljubezen mi
govori. »Glej, kako te ljubim — in kako me
ljubiš ti?«

Petek, 1. novembra.

»Jezus, za tabo hočem. Tebe prenesti v
svet. V sebi čutim Tvojo božjo moč. V Tebi
imam oporo, da lahko vržem svet s teča-
jev, si osvojim nebo, ker mi je zemlja po-
stala pretesna. Spoznal pa sem svojo slabost,
spoznal veliko milost, ki mi jo Ti ozna-
njaš... Da, to hočem, to želim...« Moje oči
so žarele, srce mi je plalo veselja in hre-
penenja. Kot nikoli še, tako jasno slišim
čutim danes, da me kliče Kristus — prvo
znamenje Njegovega borca v meni...

Četrtek, 14. novembra.

Toliko zadnji čas mislim na samostan.
Posebno odkar sem spoznal Ivana, odkar sva
prijatelja. Vedno bolj spoznavam sedaj re-
dovno življenje. Kadar koli ga obiščem,
vedno naredi name nek poseben vtis to re-
dovno življenje, ki ga vidim na njem in na
njegovih sobratih. Ta mir, ki tako svečano
odseva z njih obrazov, ta sreča lepega in
urejenega življenja. In kako me mika to
življenje: skupna molitev, skupno pri jedi,
pri oddihu — in potem ta domačnost.

Mnogo sem od takrat bral o svetem Fran-
čišku, in priznati moram, da me je kar pre-
vzel in očaral. Njegovo življenje je bilo ena
sama »Sončna pesem« Nevidnemu, ki še da-
nes omamlja in ozdravlja Boga odlutani svet.
Frančišek živi še danes. Živi po svojem du-
hu in v življenju onih, ki se mu skušajo
približati. Naravnost je šel za ubogim Go-
spodom. Vidim ga na umbrijskih cestah, ki
še niso nosile srečnejšega. Vsakega bi objel
in mu vdihnili svojo srečo. Za sabo je pri-
tegnil vse, mladino, starejše, bogate in rev-
ne, može in žene, vse mu je sledilo, vse je
hotelo za njim...

»Tu je moj vzor v borbi za Kristusa
Kralja!«

Sobota, 7. decembra.

Kaj naj storim? Ali naj grem v samo-
stan? Mika me to življenje. A biti brez vse-
ga in se odpovedati celo svoji volji!

Zamislil sem se globoko sam vase...

Torek, 7. januarja.

Sveti bodite, kakor sem jaz svet!...

Četrtek, 26. januarja.

...Kaj bodo rekli moji domači? Me bo
mamica pustila? In če umre oče? Zdelan je
že. Kdo ji bo ob strani v težkih dneh sta-
rosti? Huda boleost me prevzema ob tej mi-
sli. — A tovariši, sošolci? Smejali se mi
bodo in se norčevali. Jaz pa naj prenašam
ta posmeh! Menih... trda, raskava kuta...

Kaj vse mi blodi po glavi? Še enkrat me
hoče podreti. Ves sem zbegan...

Nedelja, 23. februarja.

Zaničevanje, zasramovanje in obrekova-
nje, to je danes duhovnikovo-redovnikovo
plačilo velikokrat. In to življenje naj spre-
mem?...

Ponedeljek, 14. aprila.

Prebral sem »Izžarevajmo Kristusa«. Ko-
liko novih misli in načrtov mi je vzbudila
Nadpovprečnost je pogoj apostolata!

Petek, 31. maja.

Zaupajte, jaz sem svet premagal...

*

Zaprli sem dnevnik. Mislil sem nanj.
Boris, fant v cvetu svoje pomladi, je začel
svoj prvi boj za poklic. Kam bo krenil?
Bo li klonil, kot jih klone toliko sto, ki se
jim hoče Kristusa? A ne samo Kristusa —
tudi sveta in njegovih varljivih nasladov
jim hoče. Radi bi šli za njim kamor koli.
Komaj dospajo do razpotja, stopijo na ozko
pot življenja, ki vodi tudi skozi hude vi-
harje in strme prepade, do Sonca, do onega
Sonca, ki so si ga vedno želeli in ki na-
bo njih sreča in večno življenje, — ki na-
bo njih svetost! Tedaj se njih pogled na-
megli, njih korak postane negotov — zgre-
šili so pot, ki bi jih naj pripeljala v na-
ročje Njemu, kateremu so se hoteli popo-
noma izročiti. — Ne! Vem, da bo zmagal.
Zmagal, pa četudi po težki borbi in padci.
Vedno se mu je hotelo Sonca, one luči.
Naj osvetljuje njegovo pot — pot borca in
apostola Kristusovega.

Tega Sonca, te luči in ozko pot Kristu-
sovega borca v ta moderni svet! V viharju
strasti — miru duši, in svetost, vse to bo
našel, vse to bo njegovo in v vsem tem bo
kot Frančiškov sin ne samo vodil duše in
jih utrjeval, ampak še vse globlje bo segal
segal v globine padlih duš, jih sprejemal
dvigal in vodil ter tako rešil iz težke su-
nosi greha in sveta. (Se bo nadaljevalo.)

P. Bernard Ambrožič
živi — petdesetletnik
Dne 20. aprila se bo
korajžno srečal z oče-
tom Abrahamom
Bernard Ambrožič.
je znan frančiškan
svojem organizatornem
talentu med našo ml-
dino. Včasih je vse
njim drvelo. Bil je
urednik več listov

je napisal ogromno člankov in celó knjigo
je izdal. Poznali smo ga pod imenom »Nard-
Nardžič«. Jubilant je bil rojen pri Trnov-
vih v lepi dobrovski fari. Izšel je iz mnoge-
številne družine, kot je navadno vedno.

naši duhovniki in redovniki prihajajo iz zdravih in moralno neoporečnih rodbin. Pri Trnovčevih je Bog to poštenje vidno blagoslavljal, saj so skoraj istočasno v Ljubljani študirali kar trije fantje. V sorodstvu so imeli takrat Trnovčevi kar tri duhovnike: mamin stric Jakob Trobec je bil škof in dva njena bratranca sta bila duhovnika. Vsi trije so bili v Ameriki. Ni čudno, da je mladega Franceta — to je bilo njegovo krstno ime — vlekel pred oltar. Izvolil si je frančiškanski red, kamor je vstopil kot 19 leten študent in je bil preobleden 1. aprila 1911 v Brežicah. Bogoslovje je končal v Mariboru, kjer je ostal tudi nekaj časa v službi. Nato je bil določen za profesorja na frančiškanski gimnaziji v Kamniku. Profesuro je študiral v Ljubljani. Ko je bila opuščena domača gimnazija, je p. Bernarda potegnili za sorodniki preko oceana v Ameriko. Med našimi izseljenci ga vsakdo pozna, saj je zavaljal globoke brazde v njivo ameriške Slovanije. Premisijonaril je že nekaj krat vse

slovenske naselbine, ustanovil je slovensko župnijo v Detroitu, bil je več let urednik Ave Marije. Njegova ideja je Baragova Zvezda, ki deluje za beatifikacijo našega velikega rojaka škofa Baraga. Nekaj let je poučeval na domačem bogoslovju v Lemontu slovenske klerike. Zadnje čase se je zavzel za naše rojake v Kanadi, trenutno ima pa važno službo v Clevelandu. Termin treh let je bil p. Bernard tudi komisar slovenskih frančiškanov v Ameriki. Težko bi bilo najti še kako službo, ki bi je p. Bernard ne bil opravljal. Povsod se znajde in povsod pravilno zagradi. Še celo dirigent pevskih zborov in voditelj orkestra je postal. Postal se ni nič, ker nima časa misliti na to. Bog mu daj moči in zdravja, ker ga naši tako zelo potrebujejo. Iz domovine mu pošiljamo iskrene čestitke k jubileju vsi njegovi znanci. Najbrž na dan svoje petdesetletnice še ne bo vedel, da sta mu v domovini umrli skrbna mati in dobra sestra Francka.

O. STANKO MARIJA:

Iz kitajskih misijonov

Moj Bog, ali tožim? Ne, ne, saj si samo mislim, da sem naslonjena na srce tiste, ki edina ljubi otroka, ga razume in misli nanj. Mama zlata, vem, da bodo na to pismo tekle Tvoje solze in se mešale z otrokovimi, ko piše Tebi. Ljubljena moja mama, ne trpi, ne toži. Marija pod križem Otrokovim ni tožila ne mrmrala, saj si je Jezus sam izvolil to smrt za rešitev duš. Mama, še Ti velikodušno žrtvuj otroka na žrtveniku ljubezni. Glej, v kako pogubo hiti svet, kako so potrebne žrtve, da božjo Pravičnost zadržujejo in kličejo božje Usmiljenje na svet. Ne misli, da Tvoj otrok trpi. Prostovoljno sem se Križanemu zaročila za večno in Mu s prisego žrtvovala, pa naj bi bila sedaj tako nehvaležna, da bi mrmrala in bila žalostna zaradi načina, kako si je Jezus žrtev izbral in kakšna Mu najbolj ugaja. Ne misli na drugo, mama. Tudi mati prednica pravi, da bi ji bilo, če ne bi gledala na vse v luči sv. vere, nerazumljivo, da me noče Bog mlado, dela in jezika zmožno, na tak način za Svojo misijonarko. Ne tajim, mama moja, da ne trpim, zlasti duševno, toda v duši sem vendarle brezmejno srečna, da smem biti misijonarka v trpljenju; česar bi si nikdar ne upala prositi, mi je Jezus Sam dal in obenem toliko milosti in

moči, da nikdar ne omagam in Mu vsako jutro znova dokazujem, da sem pripravljena danes zopet naložiti svoj križ in iti za Njim, kamor in kakor koli On hoče. O da, pridejo trenutki, ko pod križem omagujem, pa so vendar naj-srečnejši, ko se Jezus zopet skloni k duši, jo pritisne nase in ji da novih moči, da gleda na vse v nadnaravni luči božje ljubezni. Sedaj sem šele prava misijonarka — ne v delu, ki mi je bilo vedno v tolažbo, ne v smrti, ki bi mi ne bila pretežka, misijonarka sem v trpljenju kakor je Jezus s trpljenjem odkupil svet. — Nič ne vem, kako dolgo bom še bolna, tudi ne ali bom še kdaj zdrava: nič ne de, slepa hočem biti in mrtva za vse, kar ni volja božja.

Zakaj Vam vse to govorim? Ne zato, da bi se Vam smilila, ne da bi tožili, tudi ne, da bi za moje zdravje molili. Mama, kot se je Marija s križem združila, se še Ti združi z otrokovo žrtvijo in mu pomagaj, da bo žrtev čista in ljubezni-polna. Moli, da bom v vsem samo božjo voljo izpolnjevala, da bom prava misijonarka in milost boleznih prav porabila v rešitev duš. Mama, ponovno Ti zatrdim, da sem srečna in Bogu nad vse hvaležna, da me je, tako nevredno, vendarle izbral in posebej določil za poklic žrtve. Na Boga glej, na križ, misli na rešitev duš in bodi z molitvijo združena z otrokom... Bodi pogumna, zlata mučeniška mati! Ne bi Ti toliko povedala, če bi ne bila trdno prepričana, da gledaš tudi Ti vse v luči vere. Bog je Ljubezen in kar stori, stori iz ljubezni. Tudi mi sprejmimo vse iz ljubezni iz Njegovih rok. Pozdravljeni moji najboljši ljubljani! V ljubezni, molitvi in žrtvi je vedno z Vami v JMJNOSFr. vedno Vaša

Marija Kalista FMM.

S tem pismom zaključujemo do nadaljnjega naša poročila s Kitajske, s katero so pretrgane sedaj vse zveze. Ni nam tudi znan izid misijonarkine bolezni: morda je ozdravela, morda je še bolna ali pa je Gospod sprejel njeno življenje kot žrtev za duše, za katere se Mu je darovala. Iz poročil in izjav ki smo jih prejeli, moremo pa ugotoviti, da so bila priobčena pisma za mnoge duše vir tolažbe, povečanega zaupanja v Boga in prirčneje ljubezni do Njega, ki je sam Dobrota in Ljubezen, za naš slovenski narod so pa dokaz, da med nami še ni izumrl apostolski duh za širjenje sv. vere, ki nas dostojno postavlja ob stran velikim misijonskim narodom, kajti duh je, ki oživlja.

O. STANKO MARIJA:

Služabnica božja m. Marija od Trpljenja, ustanoviteljica frančiškank misijonark Marijinih

Za 100 letnico rojstva m. Marije od Trpljenja, med svetom Helene de Chapotin de Neuville, ustanoviteljice Instituta frančiškank misijonark Marijinih, je prineslo »Cvetje« v letnikih 1939 in 1940 vrsto člankov, ki obravnavajo njen življenjepis, i. s. od rojstva 21. maja 1839 in skoraj do njene smrti 15. novembra 1904. Skromno odmerjeni prostor ni dovoljeval istočasnega objavljanja pisem m. Kaliste iz Kitajskega ter življenjepisa, ki je ostal zato nedokončan. Ker so zaradi vojske na Daljnem Vzhodu in v Evropi zveze s Kitajsko prekinjene in ne dobivamo tudi nobenih misijonskih poročil več, bo sedaj nemogoče začeto dokončati.

Življenje m. Marije od Trpljenja pa stopa slučajno ravno sedaj v ospredje, ker se v Rimu z »introductio Causae« začenja proces za njeno proglasitev blaženim. Generalna postulatura reda Manjših bratov je poslala pred nekaj

meseči vsem provincijam našega reda na svetu proglas, v katerem govori o sedanjem stanju procesa služabnice božje. Že pred več leti so se v cerkvenih kurijah v Ventimilji, Rimu, Parizu in drugih primernih mestih začeli tako imenovani redni procesi za beatifikacijo in kanonizacijo m. ustanoviteljice FMM. V zadnjem času je delo napredovalo že toliko, da je sveta kongregacija obredov izdala dekret glede njenih pisanih del: knjig, člankov, okrožnic, pisem itd. Prvi korak, ki ga mora postulatura za nadaljevanje procesa sedaj storiti, je, da po cerkvenih predpisih predloži sveti kongregaciji »litterae postulatoriae«, to je pisma, v katerih odlične osebnosti, tako cerkvene kakor osebne ali moralne, prosijo svetega očeta, da uvede »introductio Causae«, za katero imenuje posebno komisijo. Sodbo o veljavnosti informativnega procesa, ki ga je izvršil pristojni škof, ter o sluhu svetosti izreče kardinalski zbor po poročilu kardinala-predlagatelja, nakar se v pozitivnem primeru sv. očetu predlaga imenovanje komisije. Do tu je sedaj prišel proces m. Marije od Trpljenja. — Z drugimi provincijami serafinskega reda se je tudi naša slovenska odzvala in poslala v Rim vlogo v zgoraj omenjenem smislu. Ko so premagane prve in največje težave, se bo proces razvijal hitreje in zato upravičeno upamo, da bomo to veliko in genialno ženo, katere življenjsko delo je tako tesno povezano z redom Manjših bratov, kmalu smeli častiti na oltarjih.

(Se bo nadaljevalo.)

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. mora biti ud III. reda in se zavezati, da vanj stopi v teku dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročan na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Zakaj naj se vpišem v podporni odsek — saj dajem lahko denar v hranilnico

Od mnogih se sliši ta izgovor, kadar jih kdo nagovarja, naj se vpišejo v Podporni odsek. Predvsem, tako pravijo, nimam vedno denarja na razpolago, da bi lahko plačala mesečni prispevek, dočim v hranilnico dam le tedaj, kadar morem, drugače pa ne. Prispevke moram redno vplačevati, ker lahko sicer zapadejo že vplačani zneski.

Povsem to ne drži. Vedno namreč vsakemu članu radi pomagamo, če pride v stisko in ne more redno plačevati svojih prispevkov, seve, da bi pa kdo iz svoje malomarnosti opustil redno plačevanje, tega pa ne moremo dopustiti in taki morajo plačati obresti prepozno vplačanih prispevkov. Enake pravice in enake dolžnosti pač morajo veljati za vse. Loči se pa Podporni odsek od hranilnice že v tem, da je tu nekako primoran vsakdo plačevati prispevke, pri hranilnici pa le tedaj, kadar se komu zljubi; druga razlika je pa ta, da v hranilnici lahko vsak vedno vse dvigne, kadar hoče, dočim pri Podpornem odseku to absolutno ni mogoče. Prihranke iz hranilnice lahko porabiš in nič ne ostane, v Podpornem odseku je pa vedno naloženo do tvoje upravičenosti do prejemanja stalnega mesečnega zneska.

Pa ravno v teh dveh navideznih neprijetnostih Podpornega odseka tiči tudi veliko dobrega in veliko vzgojnega. Pri Podpornem odseku je vsakdo nekako prisiljen varčevati za starost, pri hranilnici pa ni. Zato mnogi ne varčujejo in ne nosijo v hranilnico. Vsake malenkosti se jim ne ljubi nositi v hranilnico. Doma pa denar kar nekam zgine, da sam ne veš kdaj. Pridejo te prosit na posodo in ti nikdar več ne vrnejo. Na izletih porabiš več kakor treba in še sto takih prilik je. Prihrankov pa ni nikjer.

In prav isto je, če kdo jemlje iz hranilnice. Predvsem, kdor vedno jemlje s kupa, pa naj bo še tako velik, nazadnje ga zmanjka. In zaradi skrbi, da ne bi kdaj sploh zmanjkalo vsega denarja, si marsikateri ne upajo privoščiti niti najpotrebnejšega in naravnost stradajo. Za koga? Zase ne, ker prezgodaj umrjo, pač pa za dediče, ki se jim lahko smejejo v pest.

Res je, da je marsikdaj težko plačati, posebno ob današnji draginji, in ena ali druga tudi včasih pogodrnja na Podporni odsek. Toda ko taka oseba začne prejemati stalni mesečni znesek, ko redno vsak mesec pride denar na dom, je pa pozabljena vsa jeza in nevolja — šele tedaj se začuti oni blagoslov, ki ga daje Podporni odsek. Vpis v Podporni odsek nam jamči, da tedaj, ko bomo zaradi starosti ali bolezni onemogli, da si ne bomo mogli sami služiti vsakdanjega kruha, da nas bo to obvarovalo najhujšega ter nam že za časa našega trdega življenja odvzame del tistih skrbi, ki tarejo vsakega človeka, ko ne ve, kaj bo na starost. Zato je dolžnost vsakega, ki je že vpisan, da opozarja tudi druge člane in članice tretjega reda sv. Frančiška na to obče-koristno ustanovo. Pojasnila se dajejo vsakodnevno v pisarni Podpornega odseka III. reda sv. Frančiška v Frančiškanskem prehodu ali pa ob nedeljah po nauku v župni pisarni Marijinega Oznanjenja.

In naj molijo za mrtve...

25 letnica smrti gospe Minke Voduškove. Dne 19. aprila bo preteklo 25 let, kar je zaznamovala oči dobra tretjerednica gospa Minka dr. Voduškova. Ob njeni smrti ji je Cvetje posvetilo dolg članek. Pravi, da v vsej Ljubljani in daleč na okoli ni bilo tako plemenite matere in žene, kot je bila pokojna Voduškova gospa. Iz božjih rok je sprejela 14 otrok, pa je rekla, omenja Cvetje pred 25 leti: »Če bi jih bilo dvajset, bi bila še bolj vesela.« Ljubljana še ni pozabila, kako je pokojna Voduškova mama vsak dan pripeljala svoje otroke v frančiškansko cerkev in z njimi skupno prejela sv. obhajilo. Cvetje je takrat napisalo tudi, da spomin na naj-

boljšo mater vse Ljubljane ne sme biti nikoli zbrisan in pozabljen in naj ima pokojna Voduškova gospa mnogo posnemovalk! Vneti hčerki sv. Frančiška trajen spomin! Upamo in prepričani smo vsi, da jo že davno krasi mučeniška materinska krona.

† Ambrožič Frančiška — Dobrova pri Ljubljani. Dne 6. febr. je umrla v Trnovcu v dobrovski fari dobra tretjerednica Frančiška Ambrožič. Trideset let je zvesto stopala po stopinjah svojega očeta sv. Frančiška. V njeno hišo je vsa leta prihajalo tretjeredno glasilo »Cvetje«.

»Cvetje« je skrbno prebiral. Bila je dobra žena svojemu možu, živela je z njim v miru in v vzajemnosti nad 50 let, saj sta pred nekaj leti obhajala zlato poroko. Bila je nad vse skrbna mati številnih otrok, ki jih je vse pošteno krščansko vzgojila. Trije sinovi so študirali. Bog je tretjeredno mater blagoslovil s posebno dobroto: naklonil ji je sina duhovnika-redovnika. P. Bernard, znani frančiškan, mladinski organizator in pisatelj jo je klical za svojo mater. Blaga žena je bila pokopana na Dobrovi. Tretjeredniki so jo spremili do groba z zastavo. Za mater duhovnikovo so molili ob grobu štirje duhovniki: domači g. župnik in trije frančiškani iz Ljubljane. Pokopal jo je frančiškanski provincial p. Gracijan dr. Heric, urednik »Cvetja« pa ji je spregovoril v slovo. Dobra žena, počivaj v miru!

† Ambrožič Frančiška mlajša — Dobrova. Ni še pretekel mesec, zopet je potrkala smrt na Trnovčeva vrata. Dne 2. marca je umrla hčerka pokojne Trnovčeve mame: Francka. Tudi ona je bila tretjerednica. Ostala je doma za teto in svoje življenje žrtvovala za ostarele starše in za otroke svojega brata na domu. Bila je bolehnna, pa nad vse potrpežljiva in postrežljiva. Zaslužila si je bogato krono v nebesih.

† Uršula Pribožič — Rajhenburg. Umrla je 30. jan. dobra mati Uršula Pribožič. V tretjem redu je bila dolga leta in je spadala v tretjeredno skupščino v Krškem. Priporočamo jo v molitev.

† Novak Frančiška — Černeče. Dne 19. jan. je umrla pri svojem sinu dekanu v Černečah mati Frančiška Novak. V tretjem redu je obhajala zlati jubilej. Nosila je namreč nad 50 let obleko sv. Frančiška v njegovem tretjem redu. Bila je od začetka naročnica

»Cvetja«. Zvesto hčerko serafinskega očaka priporočamo v molitev.

V molitev so priporočeni pokojni udje ljubljanske skupščine tretjega reda: Pregelj Ivana, Černe Marija, Komar Ana, Markelj Marija, Močnik Marija, jubilantinja in dolgoletna zaupnica, Stele Jožefa, Šubert Pavla, Pavlič Katarina.

Armada

sv. Križa

Armada sv. Križa ima namen, poživljati vernike z duhom križa Kristusa Gospoda, ki je premagal svet in ki je vir vse sreče. V tem duhu naj:

1. Udje te duhovne armade nosijo na prsih pod obleko ali naj sploh imajo pri sebi blagoslovljen križ, da se tako vedno spominjajo dobrot odrešenja.

2. Kadar vstanejo ali gredo spat, naj poljubijo ta križ in rečejo: »Molimo te, o Kriste, in te hvalimo, ker si s svojim sv. Križem svet odrešil.«

3. Udje naj ne časte samo križa, ampak tudi vse one izvoljene kraje, kjer se je prikazalo ljudem zveličanje. Zatorej naj se trudijo, da bi te kraje našega odrešenja kot najdražje zaklade sv. katoliška Cerkev zopet pridobila in ohranila. To naj skušajo doseči z dvema sredstvom, namreč z molitvijo in z milodari. V ta namen naj moli vsak ud en petek v mesecu petkrat Očenaš, Zdrava Marija in Čast bodi v čast sv. peterim ranam Kristusovim s pristavkom: »Molimo te, o Kriste, in te hvalimo, ker si s svojim sv. Križem svet odrešil.« Tudi naj podeli vsak ud vsako leto kak milodar za sv. deželo. Kolik mora biti dar na leto, to je vsakemu udu popolnoma prosto. Tudi z najmanjšim darom je mogoče postati ud armade sv. Križa.

»Zasluga manjših bratov (franciškanov) v sv. deželi je,« pravi papež Benedikt XV., »da so vselej v pravem in priložnem času porabili priliko za pridobitev raznih svetišč, ki so jim jih papeži (Klemen VI., Martin V., Inocencij XI.) potem izročili v oskrbo in varstvo. Ta naloga je združena z nemajhnimi težavami in nelahkim delom, poleg tega z mnogimi denarnimi stroški. Predvsem morajo manjši bratje skrbeti za redno božjo službo po svetiščih v Jeruzalemu, Betleheму, Nazaretu in drugod. Potem morajo sprejeti v goste brezplačno pobožne romarje, ki iz vseh krajev zemlje prihajajo častiti sv. kraje. Njim je izročena po večini tudi dušna skrb za katoličane latinskega obreda v Judeji, Siriji, Egiptu in na otoku Cipru. Razen tega vodijo in opravljajo tamkaj ljudske šo-

le in sirotišnice; slednjič imajo sv. misljone v zgornji Siriji in Armeniji v spreobrnjenje nekatoličanov in nevernikov.«

Kristjanu, ki ima živo vero ter dosledno tudi ljubezen do Jezusa, poleg teh dveh pa ni treba drugih nagibov, da po možnosti sodeluje v zgoraj omenjeno plemenito in sveto svrho. Vendar naj ga po odredbi papeža Pija VI. izpodbuja k podpiranju sv. krajev dejstvo, da je kot dobrotnik sv. dežele deležen vseh sv. maš, ki se na svetih krajih darujejo vsak dan (t. j. približno 30 tisoč sv. maš). Nadalje postane deležen vseh molitev in vobče vseh dobrih del ne samo tam, mošnjih redovnikov, ampak tudi vseh pravovernih romarjev. Razen tega je kongregacija za sv. odpustke in relikvijske, posebno pooblaščen od Nj. Svetosti Leona XIII., podelila dne 26. junija 1894 vsem zvestim udom dobrega dela za sv. deželo, kateri dajo vsa koleten dar za ohranjanje sv. krajev v Palestini, sledeče odpustke, ki se morejo nakloniti ubogim dušam v vicah.

1. Popolni odpustek

1. Na praznik rojstva našega Gospoda Jezusa Kristusa.

2. Na velikonočno nedeljo, če prejmejo zakrament sv. pokore, sv. Rešnjega Telesa in če pobožno obiščejo kako cerkev ali javno kapelo ter tam nekaj časa molijo po namenu sv. očeta.

3. Ob smrti uri, če prejmejo sv. zakramente, ali, če jim je to nemogoče, vsaj ključ, če sv. ime Jezus v srcu ali z besedo in sprejmejo smrt s potrpežljivostjo in vdanostjo iz roke Gospodove kot pokoro za svoje grehe.

4. Vsi poverjeniki armade sv. Križa, ki nabirajo darove za sv. deželo, dobe razen tega še popoln odpustek pod navadnimi pogoji: a) na praznik obrezovanja Gospodovega (Novo leto);

b) na praznik Marijinega Vnebovzetja.

2. Nepopolni odpustek

Vsi verniki, ki so zapisani v armado sv. Križa, dobe odpustek sedem let in sedem kvadranten, kadar s pobožnim in skesanim srcem molijo petkrat Očenaš, Zdrava Marija in Čast bodi v čast sv. peterim ranam Kristusovim.

3. Za škofe in mašnike

Škofje, kateri zapovedo v svojih škofijah darovanje na veliki petek za sv. deželo, in mašniki, ki to dobro delo pri svojih vernikih priporočajo in ki zbirajo milodare za sv. deželo ter jih pošiljajo glavnemu poverjeništvu, imajo pravico, blagoslovljati križarje, navezovati nanje odpustke križevega pota in sprejemati v bratovščino pasu svetega Frančiška po potrjenem obrazcu.

Poverjeništvu armade sv. Križa za Slovenijo je v Ljubljani pod naslovom: »Vodstvo armade sv. Križa v Ljubljani«.

Nove knjige

Zakaj vas ne bi spet opozorili na lepó pisano in kar potrebno knjigo »Leto božjih skrivnosti«, ki jo je napisal p. Metod Turnšek? Saj knjiga ni tiste vrste, da jo enkrat prebereš, si ž njo zadovoljen, pa je vendarle ne vzameš več v roke. »Leto božjih skrivnosti« te naj spremlja vse leto, kakor te spremlja molitvenik. Ko se bo začela Cerkev spet spominjati časa Kristusovega trpljenja, boš spet odprl stran 79. in bral: S peto postno ali tiho nedeljo zadiha v cerkvenem bogoslužju oložnejše občutje. Vse molitve in speve preveva turobna misel, da pojde sedaj naš Gospod Učenik v svoje trpljenje Golgoti nasproti. Božje kraljestvo, katerega lastnosti in veličino so prelepo napovedovale vse dosedanje nedelje, se bo sedaj resnično ostvarilo in krvi božjega Jagnjeta. »Kristus nas je opral naših grehov s svojo krvjo ter nas napravil za kraljestvo...« (Raz 1, 6). Itd.

Vsako nedeljo, vsak praznik ti bo knjiga pomagala razumeti cerkveno skrivnost. Vsak cerkveni obred ti bo skušala razjasniti. Resnično zaživel boš s Cerkvijo, ko ne boš več samo z očmi sledil zunanjim znamenjem in simbolom, temveč razumel njih smisel in duha. K temu ti bo pomagalo »Leto božjih skrivnosti« kot malokatera druga knjiga. In ne s suhoparno besedo, z jasno besedo in z nazorno sliko. Na 176 straneh besedila je posejanih nad 70 risb in skoraj 30 podob. Bogata knjiga!

Priporočamo jo. Vezana stane samo 15 lir, broširana 10 lir.

Darovi

Za frančiškanske misijone: 80 lir: Neimenovana (po p. Odilu); 50 lir: Neimenovana za krst zamorskega otroka na ime Mala Terezika (po fr. Alkantaru); 25 lir: Neimenovana (po p. Angeliku); 20 lir: V. N., Ljubljana; 3 lire: Marinič Milka; 1 liro: Kovačič Kati.

Za armado sv. Križa: 30 lir: nabrala Viršek Ivana, Grosuplje; 25 lir: Neimenovana (po p. Angeliku).

Za kruh sv. Antona: po 100 lir: Neimenovani g. duhovnik, Neimenovani; 52 lir: Kukavica Terezija; 50 lir: Mejač Marija; 5 lir: Neimenovani.

Za sklad III. reda: 25 lir: Neimenovana (po p. Angeliku).

Za sklad Cvetja: 37.50 lir: Iz Rovt (po vlč. g. Grčmanu); 23 lir: Turk Marija; 20 lir: gdč. Lipovšek; 13 lir: Neimenovana (po p. Angeliku); 8 lir: Rev. Košir Giovanni; 7 lir: Prinčič Katarina; po 6 lir: Schubert Angela, Vogelnik Franja, preč. g. Volc Josip; po 3 lire: Marinko Margareta, Pintar Terezija, Podgornik Marija, Umek Antonija, Zupanc Ana.

Vsem dobrotnikom Bog povrni z nebeškimi darovi!

Poverjeniki Cvetja

so pridobili novih naročnikov, in sicer:

8: Wresounig Jožefa, Studenec-Ig; 4: Meden Frančiška, Begunje-Cerknica; po 3: Peterlin Helena, Št. Rupert, Dol., Šega Urška, Ribnica; po 2: Pivk Neža, Aidussina, Rus Marjeta, Suhor, Župni urad, Kostanjevica na Krki, Župni urad, Rovte, Župni urad, Stopiče; po 1: preč. g. Benkovič Ambrozije, Bežlja-Teslič, Bizjak Jožefa, Idria, Pajk Reza, Št. Vid pri Stični, Širaj Marjeta, Nova vas-Rakek, Viršek Ivana, Zagradec-Grosuplje.

Novi naročniki

Albreht Antonija, Albreht Marija, Albreht Marija, Bergant Terezija, Breginc Marija, Boškovič Rezka, Brenčič Ivana, Cesnik Ivan, Dolenc Marija, Dornik Franja, Dovč Neža, Fir Marija, Gruden Maria, Gutscherbraun Rudolf, Hribar Antonija, Hrovat Anton, Hrovat Terezija, Istenič Marija, Istenič Marjana, Jereb Frančiška, Jereb Marija, Jerič Neža, Jeršič Marija, Kenk Frančiška, Kogovšek Marija, Končar Antonija, Koželj Marijana, Kunc Marija, Kunstelj Frančiška, Logar Iva, Logar Karlina, Lukan Ivana, Mihaliček Marija, Mlinar Justina, Mlinar Marija, Modrijan Justina, Modrijan Marijana, Mole Franja, Nagode Pavla, Novak Ana, Novak Marija, Oberman dr. Niko, Pečan Franc, Petkovšek Ivana, Pivk Anton, Pivk Cecilija, Premrl Marija, Repar Jožefa, Rupnik Antonija, Rupnik Frančiška, Salbijak Frančiška, vlč. g. Salmič Ivan, Skubic Frančiška, Skulj Marija, Skvarča Ivana, Steklara Johana, Strle Ivana, Serjak Marija, Skafar Josipina, Skof Neža, Subic Helena, Tancek Ivana, Treven Marija, Trpin Antonija, Trpin Antonija, Valentin Anton, Vicozi Ivana, Vomberger Jožef, Vrtačnik Marija, Zalar Helena, Zdešar Marija, Zerovnik Jože, Zupec Alojzija.

Anton Sfiligoj

Ljubljana

Franciškanska ulica (poleg frančiškanske cerkve)

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, za 100 od Lir 4— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.